

Phong Cốt

Contents

Phong Cốt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	15
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	23

Phong Cốt

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, HỀEdit: GiánBeta: RaTrích đoạn: Trên ngón tay cuối cùng của y, là dây tơ hồng sắc màu tiên diễm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-cot>

1. Chương 1

Tổ tiên Minh Sở hoàng triều sinh ra ở một hộ nông gia, khi đó thiên tai không ngừng, dân chúng lầm than, hôn quân bạo ngược. Tổ tiên cảm phần viết “Thiên tự hịch văn”, liệt kê tội trạng của hôn quân công bố toàn thiên hạ. Hai mươi tám tuổi, Người kêu gọi khởi nghĩa vũ trang. Mười tám tháng Chạp, dẫn hơn bốn vạn dân đứng dậy phản kháng. Chưa đầy ba tháng sau đã có thêm hai mươi vạn người hưởng ứng. Hào kiệt các nơi bưng bưng khí thế đổ về, cuối cùng đã giành thắng lợi sau bốn năm đại chiến. Hoàng đế tiên triều Vu Bàn Long mất đầu, bêu xác tại cửa thành ba ngày thị chúng. Hoàng thất tiên triều cũng bị nhổ cỏ tận gốc, không sót một ai.

Nay quốc gia đã có hơn ba trăm năm lịch sử, trải qua hơn hai mươi tư đời vua trị vì. Khởi binh chinh phạt khắp chốn, bàn tay hoàng đế không tránh khỏi nhuốm đầy máu tươi. Có lẽ bởi vậy mà hần luôn cô độc. Sử sách ghi lại, đương kim Kính Đế hơn hai mươi tám tuổi mới sinh được trưởng tử. Từ đó về sau, không hiểu sao Kính Đế dù lâm hạnh phi tần nào cũng không thể có thêm hài tử.

Đây là theo như ghi chép lại, còn giờ đây, khi mà hoàng cung đang mở đại tiệc. Kính Đế đang ôm ấp Dung Phi, thì xa xa, có một hài tử chừng năm tuổi đứng nấp trong góc tối hẻo lánh, đôi mắt nhìn theo ánh sáng

phát ra từ phía đại tiệc. Cách đó không xa nữa, là một nữ nhân vẻ mặt không lộ thâm tâm, cùng một thái giám già cầm điếu.

Nơi ba người ở là một hoang viện cũ. Nơi này đã lâu không tu sửa, khung gỗ cửa sổ sớm đã bị mối mọt đục khoét, màu đỏ hoa lệ của những cột trụ cũng đã phai mờ, có nhiều nơi giăng đầy tơ nhện. Khắp nơi lộ ra dấu vết loang lổ, lụi bại, càng tăng thêm vẻ tịch liêu.

Minh nguyệt sao thưa, bọn họ ngồi tại bàn gỗ trong đình viện ăn sáng. Nữ nhân tinh thần không đổi, nhẹ nhàng rót một ly rượu, thanh nhả nhấp môi. Lão ách phó trung thành tận tâm quan sát nhất cử nhất động của nữ nhân, cẩn thận bề hải nhi trên đùi, sợ nữ nhân bắt bẻ nó.

Nữ nhân nhìn về phía bọn họ, buông chén rượu, “Trần thúc, chớ sợ, ta sẽ không làm nó tổn thương.” Nàng chậm rãi nói, đôi mắt dường như phát ra ánh sáng lạ kỳ, chăm chú nhìn hải tử: “Năm năm rồi, ta có phải cũng đã nên hiểu, đó không phải lỗi của hần? Biết rõ hần chỉ yêu tiểu thư Dung gia, vậy mà vẫn nhân lúc hần say rượu... Vọng tưởng mượn thai rồng để bay cao là ta, hần có sai chỗ nào? Đem oán hận của mình trả thù, để cho một hoàng tử phải ở trong này chịu kham khổ, đều tại ta không tốt.”

Nữ nhân trò chuyện với nam hài, lại dường như xuyên qua gương mặt gầy yếu vàng vọt của nó mà hồi tưởng về một quá khứ đã xa, mang theo tia nhìn mệt mỏi. Lão ách phó không khỏi giật mình, ngây ngẩn cúi đầu nhìn vị hoàng tử ốm yếu, trong lòng dấy lên một trận chua xót. Nữ nhân cứ thế lẩm bẩm, hốc mắt cũng dần đỏ lên.

Chẳng mấy ai biết, nhi tử nhỏ gầy trong bộ áo lông cừu này lại là huyết mạch hoàng triều. Kính Đế trong lòng vẫn luôn ái mộ thanh mai trúc mã là thiên kim tiểu thư nhà Dung đại tướng quân. Dung tiểu thư tính tình nghịch ngợm, gan to bằng trời, khiến cho Kính Đế nhiều phen khốn khổ. Vậy mà trong một lần say rượu, Kính Đế lại sủng hạnh thị nữ, cũng chính là chủ nhân của hoang viện này đây.

Một lần rượu hậu vui thích, một lần thừa trạch long ân, thị nữ hoài thai. Khi đó Kính Đế trong lòng chỉ có Dung tiểu thư, sợ nàng biết được chuyện này, liền tìm mọi cách trấn áp. Nghĩ đến đây, lão ách phó tâm sinh khó chịu, vì một nữ nhân điêu ngoa, cư nhiên đẩy nhi tử của mình vào nơi này chịu khổ, thật quá nực cười mà.

Nữ nhân mang vọng tưởng hóa phượng hoàng bị dày đến đây, khi ấy nơi đây chưa hoang vu thế này. Ma tước, phủ thêm vũ y vẫn là Ma tước, không chiếm được tình yêu, chỉ chuốc thêm cừu hận. Lão ách phó thở dài, tựa vào tóc hải tử, thân thiết cọ xát, cọ xát, hải tử này, thật khổ mà...

Lão đoán, tuy là nói không thương, nhưng kỳ thực Kính Đế năm đó muốn cho mẫu tử bọn họ chút danh phận. Dù sao cũng là huyết mạch hoàng gia, là trưởng tử, cho dù không lập thái tử, thì cũng phải là hoàng tử. Đêm hải tử này sinh ra, Kính Đế ngồi tại nơi này chăm chú nhìn hải tử. Nữ nhân kia còn đang chìm trong vui sướng, Kính Đế lại ở bên giường chợt găm lên, giờ cao hải tử rồi ném xuống.

Lão ách phó liều chết chạy lại, tiếp được hải tử. Nữ nhân mở to đôi mắt trống rỗng đắm lệ nhìn Kính Đế phát tay áo rời đi. Từ đó về sau, nàng không còn gặp lại con người tôn quý này, người nhấn tâm ra tay với cả cốt nhục của mình.

Nữ nhân gượng thân thể suy yếu ngồi dậy, giật lấy đứa trẻ từ trong tay lão ách phó, cởi bỏ lớp tã, rồi mới thấy được hạ thể quái dị của nó, nàng thét lên sợ hãi. Nơi này rồi cũng dần rơi vào quên lãng...

“Người còn chưa có tên? Hần không đặt tên cho người, Lý thúc lại cầm điếu, ta cũng không gọi tên người nữa... Thật xin lỗi”. Nữ nhân đột nhiên chuyển đề tài, nàng khẽ vuốt khóe mắt nam hài nhi, mang theo một chút lưu luyến. “Ta là người nhà họ Quan, thôn Bắc Giao, thành Phục Dương, khi vào cung ta tên là Quan Tâm. Ta không cho người được cái gì, nay chỉ có thể cho người một cái tên”. Nàng miết nhẹ ngón tay trên mặt hải nhi, có chút gì đó run run, giọng nói cũng hơi nghẹn ngào, “Hần không nhận người, người sẽ mang họ Quan. Họ Quan, gọi là Thận Tranh, tự Cần đi.”

Hải tử vẻ mặt bình tĩnh, đối với lời nói của mẫu thân không bày ra cảm xúc, hoàn toàn không giống một đứa trẻ năm tuổi, đó chính là Quan Thận Tranh sau này lay động chốn giang hồ. Quan Thận Tranh, tự Cần, một kẻ gốc cuồng đao không nói chuyện nhân nghĩa, là một trong số ít cao thủ trên thế gian. Nếu không phải nắm chắc mười phần thắng, sẽ nhất định không cùng người tranh đấu, hành tung bất định, không nghe bất cứ kẻ nào khích bác, xét về võ công hiếm khi có địch thủ.

Nữ nhân thân thể khô gầy khoác hồng y, tại nơi băng lãnh vô tình này, không đành lòng tuân lệnh, mái tóc rối tung búi cao, lộ ra khuôn mặt trắng nõn thanh tịnh. Gió lạnh gợn lên chạc cây, đình viện chỉ có vài cọng mai. Nàng vẻ mặt an bình, lão ách phó cảm thấy thống khổ bất an, sao lại không biết như thế nào là tốt, thế là lão chỉ có thể nhìn nữ nhân kia, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh cóng của nàng, mong nàng có thể cảm nhận chút hơi ấm.

Lẳng lẳng chăm chú nhìn gương mặt hiền lành của lão nhân, đáy mắt nàng dâng lên một tia cảm kích, thoáng mở miệng, vô thanh nói: “Sau này, Thận nhi của ta liền kính nhờ ngài.” Ngoài trời, tuyết bắt đầu rơi, Kính Đế uống rượu ngắm hoa mai, hẳn biết Quan Thận Tranh chỉ liếc nhìn mẹ để nó một cái sau cùng, rồi liền quay đầu đi về phía cây mai kia, không có biểu tình, trong lòng cũng không hề nghi hoặc hay quan tâm người khác, tựa hồ không bằng quan tâm chính mình.

Cảm tình, là thứ gì đó trói buộc con người ta, sao lại có nhiều người chìm sâu đến vậy? Ai có thể làm cho ta cảm nhận được cái gì gọi là để ý? Quan Thận Tranh khi mẫu thân chết không có gì vương bận, lúc lão ách phó mất đi cũng không biểu lộ cảm xúc nào.

Bảy tuổi, khi nhìn phần mộ lão ách phó, nó không rơi lệ, cũng không có một chút thống khổ nào, nó phát hiện bản thân quả thật có điểm dị thường. Có phải tất cả mọi người trong thiên hạ đều giống nó? Có phải ai ai cũng giống nhau, trống rỗng, sinh không vui mừng, tử không sầu não?

Quan Thận Tranh yên tĩnh như dòng nước. Năm nó tám tuổi, khi ấy xuất hiện một người khiến nó đổi thay. Ngày đó là vào ban đêm, nó ngồi ở phía trước cửa sổ, không cầm đèn, một bóng đen không rõ từ đâu nhảy đến trước mặt nó, ánh mắt lơ đãng của cả hai bất chợt gặp nhau. Nhiều năm sau, Quan Thận Tranh vẫn còn nhớ rõ, nam nhân anh tuấn từ mái nhà đối diện nhẹ nhàng bay đến như hồng nhạn, lưu loát linh hoạt, ngồi xổm trước mặt nó, một thân áo lam, tiểu ý ngậm ngậm hỏi nó: “Tiểu hài nhi, ngươi có biết tẩm cung của hoàng đế ở nơi nào không?”

Nếu như sớm biết kết cục thảm khốc như thế, Quan Thận Tranh lúc ấy sẽ bảo nam tử này đi đi, vĩnh viễn đừng quay đầu, nơi này là nơi người không nên dừng lại. Hoàng cung vô cùng rộng lớn, không đếm được có bao nhiêu cung điện, những người ở đó tâm mơ quyền thế, còn chỗ này, là Ninh An điện.

Ninh An điện, ngày nối ngày, lúc nào cũng âm u quỷ dị. Ninh An điện, mấy đại đế vương nghiêm mệnh cấm tới gần nơi tiêu điều này, nhưng lại là nơi mai táng bao nhiêu xương khô của những kẻ không tầm thường. Ninh An điện, nam tử áo lam ngày ấy ở trong này tự do tự tại đón chờ cái chết tới gần, y nằm dưới tán cây mai không cùng hài tử tán gẫu, mà truyền cho nó võ công cái thế, lại tùy ý để người khác hàng tháng tới lấy của mình một ngón tay, lấy xương làm thuốc cho Dung phi nương nường.

Khi hoàng thái tử xuất thế, nam tử áo lam thân thể đã như đèn treo trước gió, trước khi đi cười đến vân đạm phong khinh, tiêu sái tòng dung, chỉ nói một câu, cuộc đời này ta sống đủ thống khoái, yêu đủ hết sức, người khác phụ ta không sao cả, ta...không hề hối hận. Một nam tử khí khái hơn người đã ra đi như thế, ngay tại Ninh An Điện này.

Bốn năm sau, Kính Đế, người phụ y cả đời, không hề để ý tới lời can ngăn của Thừa tướng, Dung phi, mặc kệ hoàng thái tử, đã quỳ tại đường tiền cạo đầu quy y, kiên tâm hướng Phật, trút bỏ hồng trần, từ nay về sau cả đời canh giữ nơi này, không hề bước ra ngoài một bước, chỉ là vì trông chừng người nào đó đang nằm dưới nấm mồ phía xa.

Ngày ấy, cũng ngay tại Ninh An điện...

2. Chương 2

Khi Quan Thận Tranh tám tuổi, số lần hắn tới Ninh An điện có thể đếm trên đầu ngón tay. Tất nhiên nó không biết tẩm cung của Kính Đế ở nơi nào. Lam y nhân hỏi nó câu đó, lòng mày hơi nhấc lên. Nó cẩn thận đánh giá y. Chỉ thấy một thân mày kiếm mắt sao, thân thể cao to, vừa nhìn liền biết khí khái hơn người, lòng dạ kiêu ngạo. Người này trang phục bình thường, mái tóc ngắn trông hơi giống người man di,

nhưng người này không giống man tộc, lại đem tóc đen cắt thật ngắn, chỉ vừa đến vành tai, phía sau để duy nhất 1 lọn tóc dài, dùng dây màu lam buộc lại.

Lam y nhân không có được câu trả lời, bèn tiến sát Quan Thận Tranh hơn, đưa mắt dò xét nó, không biết vì sao hơi ngạc nhiên, đột ngột nắm lấy cổ tay nó, hai tay ôm siết rồi gõ gõ vai nó. Thấy Thận Tranh giãy dụa muốn thoát ra, y thu hồi động tác: “Không sai không sai, cốt cách ngạc nhiên, là nhân tài trời sinh đây.” Y búng một cái vào trán Quan Thận Tranh, nhìn bộ dạng kháng cự của nó, cao giọng cười to, “Gặp được bảo bối như ngươi, cũng không uống ta ngàn dặm xa xôi mà đến, ta đang lo một thân võ công này sẽ truyền lại cho ai, tiểu quỷ, hai ta quả là có duyên phận.”

Quan Thận Tranh chưa bao giờ tiếp xúc với người xa lạ, nó đối với kẻ khác luôn hờ hững, thậm chí dung mạo của cha mẹ nó cũng không nhớ được. Nhưng mà hiện tại, lam y nhân trước mắt giống như một loại sắc thái mãnh liệt, khuôn mặt đang hoàng tươi cười tự lúc nào in sâu vào tâm trí nó. Lặng yên nhìn thẳng vào đáy mắt lam y nhân, nó không biết phải mở miệng như thế nào.

Lam y nhân từ trong ngực áo lấy ra một cuốn sổ con, đến sát ngọn nến, đầu ngón tay lướt theo ngọn nến bắn ra tia lực nhẹ, nửa ngọn nến đã ở trên ngón trỏ của y. Hai thân ảnh đứng bên cửa sổ, y giờ ngọn nến nhìn một lượt nội thất đơn sơ, miết đi tầng bụi dày trên bàn, bắt khoai bĩu môi, oán giận nói: “Ai... Hoàng cung chẳng như ta nghĩ, cũng còn có một nơi như thế này sao...”

Lam y nhân liền bước ra ngoài cửa, Quan Thận Tranh căn bản không muốn để ý đến y, bất quá khi ấy y cứ một bước lại một bước rời đi, ngọn nến trên tay y càng ngày càng xa xôi, bóng tối bao trùm, trong vô thức, nó cất bước đuổi theo thân ảnh tiêu dao kia. Lam y nhân loanh quanh một hồi, đi lại dưới mái hiên, thông qua đường hành lang men theo gian tiểu sài phòng, cũng đến những nơi hoang phế sớm đã biến thành đất trồng rau, cuối cùng trở lại đình viện, đứng lặng dưới tàng cây mai nơi đình viện. Dưới ánh trăng, phía chân trời tối đen như mực, bình sinh gây ra một cổ áp lực. Lam y nhân thổi ánh nến trên tay, đùa dai bắn vài giọt sáp nến nóng chảy đến mũi Quan Thận Tranh, “Trừ ngươi ra, nơi này chẳng có gì quý giá.” Quan Thận Tranh nhăn mũi, vẻ không hiểu trông lam y nhân, lấy tay lau đi giọt nến, vẫn không mở miệng.

Lam y nhân đột nhiên nhìn thẳng Quan Thận Tranh hỏi: “Tiểu quỷ, ngươi có thể nói không?” Đèn đuốc đã tắt, nhưng nhờ trăng sáng, Quan Thận Tranh miễn cưỡng thấy rõ dung mạo lam y nhân, nó theo quán tính kêu lên vài tiếng mơ hồ. Lam y nhân nghe được liền gật đầu, cúi xuống một khối ngọc bội từ bên hông, đưa tới trước mặt nó: “Ngươi và ta có duyên, nhận lấy khối ngọc bội này, từ nay về sau ngươi trở thành đồ đệ của Vu Dã ta.”

Thì ra y tên Vu Dã, thật là một cái tên quái dị. Quan Thận Tranh cúi đầu siết chặt đôi bàn tay gầy nhỏ của mình, để mái tóc tán loạn tùy ý, nâng mắt nhìn phía lam y nhân, ánh mắt bình thản không chút hoài nghi. Tiểu ý hiện trên môi Vu Dã, cách này khiến cho đồ nhi chỉ có thể nghe theo, y đem ngọc bội ném qua, bốn cợt nói: “Đây là vật tốt, nên giữ cẩn thận, nếu đánh mất, ta sẽ không tha cho cái móng của ngươi, sẽ đánh cho nó sưng lên thì thôi.”

Quan Thận Tranh còn chưa nghĩ thông suốt, thân thể đã phản ứng. Nó nhìn lam y nhân, trong tay nắm ngọc bội giống như mang theo lo lắng: “Ta.....” Nó bỗng nhiên nhớ lại lúc mẫu thân hấp hối, gắt gao nắm lấy tay nó, lặp đi lặp lại câu nói: “Thận nhi, ngươi gọi ta một tiếng nương..... Chỉ một tiếng là được rồi, nương..... Thực xin lỗi ngươi, Thận nhi.....”

“..... Thận Tranh.” Trước giờ chưa từng nói chuyện nhiều, giọng nó có chút khàn khàn kì dị. Nhìn thẳng vào Vu Dã, lại khó khăn nhắc lại: “Quan..... Thận Tranh.”

Vu Dã nét mặt nhu hòa, chậm rãi xoay người, không chút để ý liền nói: “Vậy cứ gọi ngươi là Thận nhi đi. Thận nhi, hoàng hôn ngày mai, ta tới nơi này tìm ngươi.” Nói xong, hần điểm nhẹ mũi chân nhảy lên nóc nhà, hướng mắt nhìn về phía xa một chút, lại nhìn Quan Thận Tranh, rồi thả mình theo hướng đèn đuốc huy hoàng mà đi.

Sau hết thấy, Quan Thận Tranh ở trong đình viện, nguyệt quang mênh mông chiếu rọi bạch y, bóng đêm nặng nề bao quanh bốn phía, chờ mãi chẳng thấy bóng áo lam, nó cũng một mình về phòng, thân ảnh nhỏ bé cứ ngồi lì ở một góc Ninh An điện, vô thanh vô tức.

Hôm sau, thời tiết tốt. Quan Thận Tranh rời giường liền múc nước giếng, đổ vào trong nồi, nổi lửa đun

nước, rồi cứ thế rườm rà tắm rửa. Nó vẫn không cam lòng, dù sao nó cũng không biết bản thân đến tột cùng muốn cái gì. Nó nhìn bóng mình dưới nước, nhớ tới tư thái tiêu dao của Vu Dã, thậm chí hỏi tại sao hai người trông thật khác nhau.

Trước hoàng hôn, Quan Thận Tranh ngồi ở băng ghế nhỏ, chờ Vu Dã theo hẹn mà tới. Y lần này xuất hiện, không tiêu sái như lần trước, ngược lại bộ dáng buồn rầu, ngồi xếp bằng đối diện Quan Thận Tranh, nói: “Thật sự không ổn, nam nhân kia không như ta nghĩ, người nói xem, ta sau này có phải sẽ chịu rất nhiều thống khổ hay không?”

Quan Thận Tranh chống cằm, không cảm xúc dò xét y, suy tư trong chốc lát rồi hỏi: “Là hoàng đế?” Vu Dã dùng sức gật đầu, dường như nhanh chóng muốn nói ra, thế là cũng không quản Quan Thận Tranh nghe hiểu được hay không, liền dốc bầu tâm sự: “Ta thấy hoàng đế, diện mạo thật sự không tồi, mỹ nhân bên giường hán cũng quả thật đẹp mắt, không giống nữ tử kiêu my, nhưng thật ra sắc bén như dao. Ai, mắt nhìn người của hán không tốt, sao lại sùng ái nữ nhân kia, liếc mắt một cái là có thể biết tâm tư nàng khó đoán, thật thật giả giả.”

“Người tìm hoàng đế, có việc?” Quan Thận Tranh lại hỏi, là vì khí chất trên người Vu Dã hấp dẫn nó, khơi dậy sự hiếu kỳ trong nó. Vu Dã lộ ra thần thái ủy khuất, Quan Thận Tranh cứ như thế im lặng, y bắt đầu giải thích: “Thận nhi, chắc người không biết Tây cung phi Dung Khả Nhi thân trúng kì độc, hoàng đế yết bái thiên hạ, nguyện lấy vạn kim cầu một gã lương y. Ta đêm qua xem mạch cổ tay nữ nhân kia, lại nhìn sắc mặt nàng, khẳng định là trúng huyết hạt độc. Độc này không cách nào giải, người duy nhất có thể cứu của nàng, là ta.”

Quan Thận Tranh ần ần thái dương, nhíu mày chăm chú nghe. Vu Dã mở to mắt, chỉ vào cánh tay, nói: “Ta biết y thuật, nhưng ta không thể cứu nữ nhân kia bằng y thuật, mà là, bằng xương cốt của ta.” Y dừng một chút, trong nháy mắt hiện lên mấy phần phiến muộn, “Mẫu thân ta khi sắp sinh thì gặp phải kẻ xấu, ta ra khỏi bụng mẹ sai giờ không nhiều lắm, gần như tắt thở, may mà cha ta là cốc chủ được tiên cốc, cũng là thần y. Ta sinh ra liền ngâm mình trong thuốc, ba bữa ăn đều là thuốc do cha ta điều chế, cứ thế mãi, cha ta dưỡng ta thành được nhân, sau này ta còn báii một vị cao nhân làm thầy, học được công phu bảo mệnh. Trong được tiên cốc, bất kể gốc cây được thảo nào cũng đều là thứ hiếm có trên thế gian, ta ăn chúng để lớn lên, ăn gần ba mươi năm, người tưởng tượng nổi không, thân thể ta dù là một mảnh xương nhỏ nhất, cũng là một loại được vô cùng trân quý.”

Người này có thể trở thành “được liệu” được sao, Quan Thận Tranh hiểu đại khái, nó lựa câu chữ thích hợp, thật lâu sau mới nói: “Sắc đẹp dù có là hoàng kim trăm vạn lượng, cũng không đáng để sự phụ chịu đau đớn chật bó xương cốt, có một nữ nhân đã từng nói, làm người chớ tham lam.” Lời nói này xuất phát từ miệng một đứa trẻ tám tuổi, khiến Vu Dã không khỏi giật mình, sau lại nói: “Tiền tài sắc đẹp đối với ta mà nói, không có một chút tác dụng. Thận nhi, cha ta nửa tháng trước rời khỏi được tiên cốc, bởi vì ông không thể tự tay an táng cho ta. Ta cũng coi như đã chết từ lâu, Thận nhi, thân thể này dường bằng được liệu trên quý suốt ba mươi năm ... đã sớm không chống đỡ nổi, ai, người nói mệnh ta có đáng trân trọng?”

Y hỏi nhưng không chờ đợi câu trả lời, than nhẹ một tiếng. Vu Dã vốn không định nói, nhưng có lẽ là do duyên phận, hải tử này dễ dàng tác động y. Quan Thận Tranh không thay đổi thái độ, cũng không tỏ ra đau buồn, nó chỉ chậm rãi dựa vào bên người Vu Dã, cảm nhận sự an tĩnh trong con người y, lấy làm kỳ quái hỏi: “Người... vì cái gì tới nơi này?”

Vu Dã đưa tay đỡ lấy những cánh hoa mai rơi xuống, cảm nhận mùi thơm ngát của chúng, nhớ tới đôi mắt lạnh lùng của nam nhân kia, y đột nhiên nói: “Dân gian truyền lưu rất nhiều giai thoại về tình yêu của hoàng đế cùng Dung phi, thanh mai trúc mã, nhất thế trân ái, ta đi tới đâu cũng nghe nói, đến nỗi ám ảnh cả trong mơ, thuận tiện, muốn thử xem có thể hay không cũng tìm được một phần tình yêu. Ta cả đời này chưa bao giờ được cảm nhận tư vị tình yêu. Cao nhân đoán mệnh nói ta không có nhân duyên, tơ hồng từ lúc kiếp trước đã đứt thành vài đoạn, ta không tin, cho nên mua một bó tơ hồng, thấy cô nương nào xinh đẹp đều tới kết giao, rồi, để lại một dây..... Cho nên ta muốn có được tình cảm sâu đậm của người kia, muốn có được một người khiến ta dù đau đớn thế nào cũng có thể chống đỡ, chỉ để nhìn thấy hán.” Dứt lời, y rút ra một dây tơ hồng từ đai lưng, buộc ở ngón trỏ của mình. Y tin, vẫn còn có người sẽ nắm lấy đầu dây bên kia...

Dây tơ hồng này, sắc thái tiên diễm, nhưng cũng đỏ thắm tựa máu đào...

Quan Thận Tranh lặng yên nghe nam nhân áo lam kể chuyện, một khuôn mặt nữ nhân mơ hồ xuất hiện trước mắt nó, trong lòng bỗng nhiên xuất hiện một cảm giác khó tả. Nó còn nhỏ, không hiểu mở dây rối rắm kia là cái gì, chỉ bằng trực giác, thật lòng nói với Vu Dã: “Người không nên tới nơi này tìm. Nơi này không có đâu.”

“Ai, ta sao lại không biết chứ... Chuyện này, ta... ta đã muốn tìm một cơ hội nhất định đến gặp hần, cho nên khi nhìn thấy yết bảng kia, ta đã tới. Ta nghĩ dù sao ta cũng sắp chết, nếu khiến cho câu chuyện của họ kết thúc mỹ mãn, chẳng phải là rất tốt sao? Nếu, nếu có thể giành được tình yêu của hần, khiến hần đối với ta cũng vô cùng sâu đậm, thì ta chẳng mong đợi gì hơn...” Y nói rất nhỏ, tựa như là tự thì thầm, cuối cùng an tĩnh, không nói gì, chuyển ánh mắt nhìn thẳng Quan Thận Tranh, kiên định nói: “Vô luận kết cục của ta như thế nào, ta cũng không hối hận khi đến nơi này, bởi vì, ta đã gặp được Thận nhi.”

Giờ này khắc này, nó ngơ ngẩn nhìn nụ cười của Vũ Dã, đến nỗi thần trí bay đi, thậm chí từ rày về sau, khi y chết đi tại nơi đó, nó cũng chẳng thể nhìn ra y có bao nhiêu thương tâm, người này tùy ý ảm áp tươi cười đều không có thay đổi gì nhiều. Từng chữ y nói, leng keng hữu lực, đánh thẳng vào lòng Quan Thận Tranh, xao khởi từng trận gợn sóng. Nó nhú mi, không biết vì sao, rõ ràng không nề hà gì người trước mặt, nhưng nó lại cực kỳ hy vọng nam nhân này cho tới bây giờ cũng đừng xuất hiện, ít nhất, đừng xuất hiện ở đây. Có lẽ là trực giác của một hài tử, mẫn cảm, dễ dàng nhìn thấy sự bất an.

Không có nam nhân này, nó có khi sẽ cứ thế chết héo ở nơi đây, cả đời cũng chẳng mở miệng nói chuyện nhiều, không cảm nhận được tự do, không có cuộc sống sau này, Quan Thận Tranh vẫn chân thành hy vọng... Vu Dã chưa từng xuất hiện trước mắt nó.

Như vậy, y hoặc là sẽ chết ở ánh nắng thảo nguyên tươi sáng, hoặc là chết trong mùi hương thảo được nơi tiên cốc, chết ở triền núi trải đầy hoa tươi, hay bất luận là chết bên một người xa lạ... Đây mới là kết cục của y, dù sao cũng không phải chết ở chỗ này, chỉ là, đến cuối cùng tất cả đều do chính y nguyện ý.

3. Chương 3

Lúc này đang là ban đêm, Vu Dã bước vào Ninh An điện. Khi y đi vào phòng ngủ, Quan Thận Tranh mới phát hiện y cứ nhiên mang theo một cái... giường. Nhìn cái giường mềm mại như vậy, ắt hẳn là khi y đi qua cung điện nào đó tiện tay mang về. Y đoán cũng biết nơi này không có dư đệm chăn cho y, y giải thích đây không phải ăn cắp, chỉ là mượn tạm. Quan Thận Tranh nghe vậy, nhin không được lại nhíu mày.

Chỉ là cái giường quá bẩn, bọn họ phải tạm thời ngủ cùng nhau. Vu Dã đem Quan Thận Tranh cuộn thành đoàn nhét vào phía trong, đặc ý chiếm phần giường còn lại. Y vội vàng cởi giày, chui vào đệm chăn cùng Thận Tranh. “Thực ảm áp.....” Y thoải mái nheo nheo mắt, nói: “Ai, người nói, hần sáng mai hẳn là sẽ đến đây đi? Mau ngủ đi, ngày mai phỏng chừng sáng sớm sẽ phải đi đó.”

Lại một lần tự hỏi chính mình, xem nhẹ chính mình. Ninh An điện, yên tĩnh đến độ nghe được tiếng gió vờn ngọn cây. Thấy Vu Dã dần dần ngủ, Quan Thận Tranh đưa lưng về phía y, mới đầu còn không quen cùng người khác chung giường, không thể đi vào giấc ngủ. Đến khi bắt đầu mơ màng chìm vào giấc ngủ, nó hốt hoảng nhận ra, hình như có một nữ nhân mặc hồng y, theo sau là một nam nhân.

Nó cố gắng nhìn kĩ, tựa hồ có một ánh sáng lóe lên, cảm thấy một dòng khí lạnh chết chóc len lỏi tận bên trong xương tủy. Nó giương mắt nhìn Vu Dã đứng dậy, y liền thay đổi sắc mặt, ôn hòa cười nói với nó: “Thận nhi, ngoài cửa có người, người nếu sợ, hãy trốn vào ổ chăn, đừng nhìn.”

Quan Thận Tranh liếc mắt nhìn y, đi thẳng xuống giường mở cánh cửa vốn đã không bèn chắc, cũng không để ý tới nam nhân cao gầy đứng lặng cạnh cửa, không nhanh không chậm đi về phía hậu viện. Vu Dã bây giờ mới ý thức được mình đã quá khinh thường đồ đệ, cảm thấy chút gì đấy kiêu ngạo, khiến tâm trạng y khá lên chút ít, đến nỗi nam nhân thân thể lạnh như băng kia khi nhìn theo bóng dáng Quan Thận Tranh rời khỏi, biết được lai lịch tiểu nam hài này, hai tay hần trong vô thức siết chặt.

Cảm nhận sát khí phát ra từ nam nhân, tinh thần của Vu Dã trở nên hoàn toàn tỉnh táo, bất quá không thêm hành lễ, cứ như vậy biếng nhác nằm trong chăn, nhếch khóe môi nói: “Bệ hạ, người sao lại đến một mình? Lo lắng cho ta sao?” Kính Đế thu hồi ánh mắt, quay đầu về phía nam tử quần áo hỗn độn trên giường, mâu quang sâu thẳm mang theo nguy hiểm, hỏi: “Người là ai? Có mục đích gì?”

Vũ Dã nâng cánh tay, chăm chú quan sát kỹ vị Kính Đế trẻ tuổi, ngữ điệu mang chút châm chọc, nói với hắn: “Việc đó không cần người quản, chuyện ta muốn nói với người, ngày hôm qua đã nói rồi. Hôm nay người hãy cho ta biết lựa chọn của người”. Kính Đế nhíu mi, chỉ có lúc này, Quan Thận Tranh cùng hắn mới có một chút tương tự, hắn nói: “Nếu ta yêu người, người sẽ cứu Khả Nhi?”

Nam nhân không do dự mà lựa chọn, Vu Dã thông thả vươn cánh tay trái: “Ân, ta nói là làm, rồi mới muốn người yêu ta, từ hôm nay trở đi, ta sẽ giải độc cho nàng... Một năm này...,” Y thở dài, nói đến đây trong mắt nam nhân lạnh băng kia vẫn không có chút cảm tình, lại mang chút chán ghét nhìn y, “...Người nhớ kỹ phải hảo hảo yêu thương ta, sau này người có muốn cũng chẳng được nữa.”

Y có thể tự do tiến vào hoàng cung, cũng có thể tùy ý rời đi, muốn dùng vũ lực giữ y ở lại, là không có khả năng. Vì vậy bọn họ đã giao dịch, là yêu nhau một năm. Vu Dã biết độc tính trong người Dung phi muốn giải hoàn toàn ngay lập tức là không thể, ít nhất phải mười tháng. Y tính toán kỹ lắm, kỳ thật là ông trời tính toán hay lắm, mạng của y đại khái chỉ có mười tháng, mà một tháng một ngón tay, giải hết độc tính của Dung phi cũng tròn mười tháng, không nhiều không ít. Sở dĩ định một năm, chỉ là sợ bản thân luyện tiếu thôi, nhiều thêm hai tháng, y nghĩ, y liều chết đau đớn cũng phải nhớ kỹ hắn.

Quan Thận Tranh khi trở về, đã thấy xung quanh Ninh An điện có rất nhiều thị vệ, nó cũng không quan tâm. Khi nó đứng ở ngoài cửa phòng, nghe bên trong truyền tiếng rên rỉ đau đớn quỷ dị, nó cũng không để ý, đặt chậu nước ở cửa rồi rời đi.

Nó nhặt cành hoa mai rơi dưới đất lên, bắt đầu ôn lại mấy chiêu võ mà Vu Dã dạy nó đêm qua, từng chiêu thức, nó hoàn toàn nhập tâm, cũng rất nhanh quên đi mục đích. Mỗi người đều có mục đích theo đuổi, may mắn, nó chỉ muốn luyện võ công, sẽ không dễ dàng thương ai cả.

Hoàng hôn tím ngắt buông xuống, ở trong phòng, ngày ngày Vu Dã chờ Kính Đế Vệ Dận tới, nằm dưới hắn mà mở ra thân thể, giao phó sở hữu. Y mở hai chân, vươn cánh tay cảm nhận từng chút một cơ thể ấm nồng ấy, nghĩ rằng, hữu tình đó là hoan ái, vô tình cũng chỉ là tăng tị với nhau, quả nhiên, đau quá..... Ai, Vệ Dận, Vệ Dận, người nói xem, tại sao lại đau đến thế?

.....

Đến tận khi Kính Đế phát tiết xong rồi đứng dậy mặc quần áo rồi đi, y một mình nằm trên chiếc giường đầy máu, chợt nhớ ra chuyện gì đó, liền ngồi bật dậy, lại bị cơn đau ở thắt lưng kéo ngã, thất thanh hô lớn: “Thận nhi, Thận nhi, người mau tới, sư phụ người xong đời rồi, sư phụ người lần này xong đời rồi, trời ạ, người nói xem, ta sao lại ngốc đến vậy? Cha ta biết vậy sao còn không đem ta giết quách đi cho rồi! Cha, sư phụ, con thực xin lỗi hai người?!!”

Quan Thận Tranh từ ngoài cửa tiến vào, nhìn bộ dáng y ai oán ôm chăn bông rưng rưng, lại lần nữa nhíu chặt mày, người này, bái y làm thầy, thật sự có tốt không? Đúng là làm cho người ta nghi ngờ mà.

4. Chương 4

Thị vệ hộ giá Kính Đế ngồi kiệu rời Ninh An điện. Ngồi ngay ngắn phía trong, hắn vẫn mang khí chất cao cao tại thượng, quý khí ung dung, trường bào khoan tuý, thần thái lãnh ngạo, một đôi phượng mâu sáng ngời như hồ nước ngàn năm yên tĩnh, không lường được độ thâm trầm. Ngoài điện, tiếng bước chân vang dội, mới vừa rồi còn hiển hiện cảnh tượng vài phần trang trọng, sau đó liền trở lại sự yên tĩnh của ban đầu.

Vu Dã uể oải rời giường, tới sài phòng, cởi đơn y trên người xuống, từ từ trầm mình trong làn nước ấm. Y không đóng cửa sổ, mà bên ngoài trời lạnh, nước cũng mau nguội, Quan Thận Tranh không ngừng chuẩn

bị thêm nước ẩm, đối với thân thể đầy dấu vết tình dục của y không thêm liếc nhìn một cái.

Ngâm mình nửa canh giờ, Vu Dã mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút, Quan Thận Tranh đỡ y đứng lên, dùng một khối vải thô ó vàng chà lau thân thể, rồi mang quần áo đến cho y. Y thích áo thô màu lam, đơn giản chất phác, hơn nữa chỉ mặc thêm 1 chiếc áo khoác mỏng. Y dùng sợi lam tuyến cuốn lấy mái tóc dài còn vương lại chút bọt nước.

“Ăn cơm.” Quan Thận Tranh chỉ vào bát cơm khô cứng lạnh ngắt, Vu Dã thấy vậy trừng mắt nhìn nó, tràn đầy ghét bỏ nói: “Khi dễ người sao? Cái này cũng có thể ăn hả?” Nói rồi, y kéo Quan Thận Tranh đến đình viện, chỉ cây mai, lộ ra vài phần trịnh trọng nói với nó: “Người đi kiểm chút củi lửa, rồi ở dưới tàng cây chờ ta. Sau này, người đối bụng cứ đứng dưới tàng cây chờ, ta rất nhanh sẽ trở về, ta không đi đâu xa hết, người cũng đừng sợ ta đi xa.”

Quan Thận Tranh im lặng không đáp, Vu Dã như chim bay nhảy lên nóc nhà, cước bộ nhẹ gần như vô thanh. Người ấy, thẳng thắn đứng ngạo nghễ ở nóc Ninh An điện, hiên ngang tựa cành mai. Ánh mặt trời chiếu rọi, thân thể thuần khiết ấy như thể hòa tan vào ánh sáng, y cứ thế hướng theo phía mặt trời mà đi.

“..... Ừm?” Quan Thận Tranh nhìn lâu lắm, thật chăm chú, ánh mặt trời làm mắt nó có chút đau, đợi cho sương mù tán đi, nó dụi dụi mắt, nhìn theo bóng lam y phiêu đảng. Trong ngực bỗng nổi lên một cơn đau, chất lỏng mặn chát theo khóe mắt tuôn rơi, từ rày về sau, làm cách nào có thể báo đáp ân tình của người ấy?

Ngự thiện phòng, người người bận rộn, chỉ thấy một đạo lam ảnh theo cửa sổ xẹt qua, tất cả kinh hoàng hô to có mao tặc. Người nọ ủy khuất, mắng thảm, người mới là mao tặc, công tử ta là thông thiên đạo tặc. Y vốn định trở về, nghĩ lại lại nhớ tiểu đồ đệ quần áo rách bươm, liền nhẹ nhàng rời khỏi không một tiếng động.

Ở ngoài cửa sổ nhìn trộm, có hai nô tì đang học thêu, y quét tầm mắt khắp gian phòng, thấy một số quần áo tốt, đang chuẩn bị xuất thủ, không ngờ nghe được hai nô tì nói chuyện: “Đêm qua Thái y xác định, Dung phi nương nương có thai, bệ hạ hỏi bao lâu, sao thân thể nương nương có thể chống đỡ...” Nghe đến đây Vu Dã dường như mất tri giác trong một khắc, đáy lòng dấy lên một trận buồn đau, nghe thấy các nàng lo lắng, có chút tức giận, lại âm thầm trách: “Vô tri, ngu xuẩn, có ta ở đây nơi này, mẫu tử bọn họ làm sao không qua khỏi. Hừ, xem nhẹ ta.”

Vu Dã kiểm hai hòn đá, vận nội kình ném vào huyết đạo của các nàng, không rảnh để ý các nàng trừng lớn hai mắt hoảng sợ, trực tiếp đi vào ôm một bộ quần áo, cuối cùng còn như trẻ con liếc các nàng hừ một tiếng, nghênh ngang rời đi. Y gây ra hai vụ náo loạn này, sự tình đều được bẩm báo lên Kính Đế. Hần canh giữ bên cạnh Dung Khả Nhi, chỉ nói một câu: “Y là thần y đến chữa bệnh cho Khả Nhi, y muốn lấy cái gì đều mặc cho y lấy.”

Dung Khả Nhi chậm rãi dựa vào ngực Kính Đế, đầu ngón tay quần lấy vài lọn tóc của hắn, hơi thở suy yếu hỏi: “Thần y này có thể bảo trụ hài nhi của chúng ta?” Kính Đế cẩn thận ôm lấy nàng, khuôn mặt đầy vẻ xót xa, nói: “Được, nhất định được. Ngày mai sau khi y đến thăm nàng, nàng sẽ khỏe lên sớm thôi. Khả Nhi, đều là do trầm sơ sẩy, trầm không nghĩ hoàng hậu sau khi sẩy thai, điên điên khùng khùng, lại có thể hạ độc nàng..... Trầm thực xin lỗi nàng, hiện tại, cũng thực xin lỗi hài tử.”

“Vâng, tiếp tin mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp.” Dung Khả Nhi thâm tình trả lời, nàng hạ mắt, đôi môi tái nhợt nở một nụ cười, nhưng tiểu ý sâu xa trong đó thì không ai có thể nhận ra. Trần hoàng hậu, chớ có trách ta, phu quân của ngươi cũng không tín nhiệm ngươi, ở dưới cửu tuyền, ngươi hãy trông nom chu đáo hài nhi đoán mệnh của ngươi đi.

Kính Đế hôn lên trán nàng, thấy phảng phất hương son phấn, hắn bỗng nhiên nhớ tới cái đêm cùng thần y kì lạ thừa hoan, đối với mùi hương của Dung phi, Kính Đế không nhận rõ là mùi hương gì, chỉ nhớ trên người kẻ nọ vương vấn hương hoa mai lạnh lạnh.....

Thần y kia bụng đói sôi vang, giờ phút này ngay tại Ninh An điện dưới tàng cây mai, y tước nhánh cây gậy gậy con vịt béo đang nướng giữa đồng lửa, một bên tràn ngập tình yêu quay quay nó, một bên nhỏ nước miếng, thỉnh thoảng cầm nhánh cây chỉ nam hải bên cạnh lớn tiếng thét to: “Không đúng không đúng, ta vừa mới thu chiêu như thế này sao? Luyện lại lần nữa, chiêu này mà học không tốt, người chỉ có thể ăn

mông vịt! Rống lên, khí thể vào, khi ra chiều phải xuất ra khí thể, không được mềm nhũn, phải khí thể như lúc ăn vịt nướng!”

Y bỏ thêm gia vị lên vịt nướng, mùi hương bay tới chóp mũi Quan Thận Tranh, nó cố nhịn, cuối cùng không thể nhịn được nữa..... đói ngất đi. Từ hôm nay đến khi lam sam nam tử chết đi, nó thật sự không còn khi nào quá đói khát, cứ thế sau vài thập niên nữa, nó đều chịu không nổi cảm giác đói khát.

Y làm nũng gọi Thận nhi, Thận nhi, dậy thưởng thức trù nghệ tuyệt hảo của ta này.

5. Chương 5

Lại nói ngày ấy cùng Kính Đế ân ái, Vu Dã sau đó không hiểu sao lại có một trận thất kinh, việc này có nguyên nhân, hơn nữa hậu quả không nhẹ. Y lúc trước từng nói cho Quan Thận Tranh biết, y là bệnh thai, thuở nhỏ gây yếu, thiếu niên tìm cao nhân bên ngoài học võ công tâm pháp cổ quái, công lực có thể dễ dàng lấy mạng người, ngày thường cũng có thể bảo mệnh kiện thể. Chỉ là, bộ tâm pháp này nếu không phải thân đồng tử thì không thể dùng.

Vu Dã thất thân cùng Kính Đế, tuy nói đau đớn khó nhịn, nhưng lại nhớ đến việc cùng người khác cận kề da thịt, say đắm triền miên, giấc mộng này trở thành sự thật cũng khiến y có vài phần an ủi, mê mê mang mang cũng được mây mưa vui thích. Sắc lệnh trí hôn, chuyện này khiến công lực y giảm dần, nhất thời chỉ hoan để mất đi nửa đời tuyệt học, không đến hai tháng, công lực cả đời của y đã mất đến phân nửa.

Thời điểm ấy, y cùng Quan Thận Tranh truyền thụ việc học, kể rằng:“Sư phó ta là một vị đạo sĩ, tiêu dao khắp chốn cũng không nhiễm chút bụi trần, người thường nói:‘Khám phá hồng trần ắt phải trải qua gian khổ, đồ nhi chỉ cần đem lời vi sư ghi nhớ trong lòng, chắc chắn không sai’. Ta khi đó sợ người, đương nhiên không dám gây chuyện, chỉ là người cải trang thành lão già da nhăn tóc bạc, đương nhiên có thể giữ thân đồng tử, làm gì có cô nương nhà ai thêm cùng người giải quyết? Nhưng còn ta? Người cũng không thông cảm cho cái khổ của ta!” Y ôm nỗi hận nhấn mạnh từng chữ, tức giận chặt đứt cành trúc, đem nó cắm trên bàn,“Không thể gần cả nam sắc, nữ nhân, ta nhạo cái đã gần ba mươi, phong lưu hiệp khách, điệu thủ thần y, thế nhưng chưa bao giờ hưởng qua hương vị nữ nhi! Khi bước vào hoàng cung ta vẫn còn là đồng tử đấy!”

Thấy Vu Dã biểu tình đau lòng, Quan Thận Tranh phản ứng cũng rất lạnh nhạt, đầu tiên nó chậm chậm lấy một quả trứng gà, bóc vỏ, để vào trong bát, chia thành hai nửa, rồi cuối cùng mới nhìn về phía đối phương, thông thả nói:“Ừm, còn hoàng đế.” Câu đáp lại này khiến Vu Dã sắc mặt quần bách, y khụ khụ vài tiếng, ánh mắt vờ nhìn hướng khác, ấp úng nói:“Cũng không biết nữa, tình yêu hay là tìm vui, tùy mong muốn, cũng không có ai ép buộc ai.” Lời này không giả, Kính Đế cùng Vu Dã giao dịch lần này là không có thua thiệt

Quan Thận Tranh bưng bát cơm, gấp một nửa quả trứng, một mặt cực độ nghiêm túc nhắm nuốt, một mặt không nói một lời nhìn Vu Dã. Nhìn bộ dáng nó ăn trứng gà, là bộ dáng của kẻ nghèo kiết hủ lậu, khuôn mặt tuần tú của Vu Dã lập tức nhăn lại, y cúi đầu xé đùi gà, bỏ da, cứng rắn nhét vào miệng Quan Thận Tranh:“Ăn một chút đi, có làm sao nào? Ta cho người ăn thịt, ăn không xong không được đi!”

“.....” Quan Thận Tranh nhăn nhó, nuốt thịt gà vào trong bụng, nghe thấy Vu Dã thét ra lệnh ăn cơm nhanh hơn, lại ăn thêm hai chén canh gà. Ăn cơm xong, rồi đi tắm rửa, bọn họ lấy cho nhau một ly nước mát, ở đại sảnh nổi lên ánh sáng đèn đuốc.

Vu Dã nhìn Quan Thận Tranh uống xong một bát thuốc, đặt bát không xuống, nghiêm mặt nói:“Thận nhi, tâm pháp nhà ta không tồi, tuy rằng từ trước đến nay không truyền cho người ngoài, nhưng ta mệnh không dài, cha ta cũng không có hậu sinh, cho nên truyền cho người cũng không sao.” Y bản tính không nhiều chuyện, nhưng mà đối với đứa nhỏ này có thương tiếc, vì nó mà suy nghĩ,“Người kiên trì muốn học công phu của ta, thì cả đời không được yêu, Thận nhi, vậy thì người sống còn ý nghĩa gì? Ta không muốn người trăm năm cô độc.”

Quan Thận Tranh ngồi ở chỗ kia, ánh nến chiếu rọi làm đôi mắt nó có vẻ dị thường đen đặc, thật lâu sau, chậm rãi nói: “Không phải ai cũng gốc giống người.”

Y thiên tư thông minh, dáng vẻ bất phàm nhân, thế nhưng nay bị một tiểu đồng gọi là gốc tử..... Vu Dã cứng họng, nhếch khóe môi, nổi giận đùng đùng trừng Quan Thận Tranh, cuối cùng như không muốn so đo, khịt mũi nói: “Không có được chân ái tâm tình, sống không trọn vẹn, thật đáng buồn.”

Thất tình lục dục đều không có, trời sinh như thế, Vu Dã thật muốn khiến cho sau này hài tử có thể động tâm, nhưng y hiện nay không thể, chỉ theo tâm nguyện của tiểu đồ đệ, trao tặng nó sự môn tâm pháp. Vu Dã tính tình ôn hòa, đối với người ngoài thiên lương, chỉ là tâm tính y có chút trẻ con, thế là y liền nói cho Quan Thận Tranh tâm pháp này tên là Đồng Kê Công, hài tử kia phản ứng đúng là không thú vị, không sảo không nháo, liền nhớ kỹ cái tên Đồng Kê Công.

Từ nay cho đến tận ba mươi năm sau, đến lúc đó Quan Thận Tranh đã danh mãn giang hồ, tuổi tác gần bốn mươi. Có hậu sinh bái nó làm thầy, vui lòng phục tùng, tự nhiên có người hỏi tên tâm pháp, hỏi nó thuộc sở hữu của môn phái nào? Nếu đang vui, nó sẽ chỉ nói với người đó ba chữ, Đồng Kê Công. Mà, mọi người đều gật đầu khen, họ nghĩ tên công phu là “Đồng Cơ Công”, hiểu lầm theo hướng tốt đẹp, nếu không chỉ sợ mọi người biết trò đùa này của Vu Dã liền cười nhạo. Bất quá, bản thân nó cũng không để ý cho lắm.

Lại nói, sau hai tháng, buổi sáng, hai gã tùy thị quan truyền lệnh trên điện, triệu Vu Dã đến Tây Cung điện bắt mạch cho Dung phi. Y vừa bước chân ra khỏi cửa, Quan Thận Tranh đã đến thu dọn giường. Tầm ván gỗ giường không biết tại sao lỏng rất nhiều, lung lay sắp đổ.

Mở cửa sổ ra, gió lạnh thổi vào, tản mát trong căn phòng mang theo một mùi vị khác thường. Quan Thận Tranh phát hiện đệm chăn không cánh mà bay, nó tìm mọi nơi không thấy, cúi thất lưng ấn nhẹ ván giường bật ra, quả nhiên tìm được đệm chăn gối mềm. Nó khi đó còn nhỏ, không biết những thứ đó mang ý nghĩa gì, chỉ thấy sao biết vậy.

Khuya hôm trước, Kính Đế tới. Dung phi thân trúng kì độc lại thêm có thai, ngại nàng không đủ sức hầu hạ, Kính Đế liền tìm đến Vu Dã, để lại đồng đệm chăn loang lổ máu hồng.

Vu Dã, y vì tình hiến thân, vì yêu dịch cốt...

6. Chương 6

Có một lần, Vu Dã đi chỉ ước chừng nửa canh giờ, mà sau khi trở lại, cùng đi với y còn có một gã Thái y Kính Đế phái đến. Thái y họ Từ tên Hoàn, tầm hai mươi tám tuổi, thân cao bảy thước, thân tắn của Kính Đế. Gia tộc gã có phương thuốc cải tử hoàn sinh bí truyền, tướng mạo mày kiếm mắt sao, cao lớn như núi, có ba phần hung tướng, không giỏi mềm mết, tính tình nguội lạnh.

Ở Ninh An điện, dưới tán cây mai: “Vì thiên tử chưa phong chức quan cho thần y, hạ quan đành phải lấy hai chữ thần y làm danh xưng, xin chớ trách tội.” Gã hành lễ, chỉ thấy ánh mắt quýnh lượng, chớp động một mảnh hết sức chân thành, cung kính nói: “Thần y, Từ Hoàn phụng chỉ bệ hạ hiệp trợ thần y, trở thành cấp dưới của người trong một năm, hạ quan mặc dù tài sơ học thiển, nhưng cũng có thể xử lý việc vặt, mong rằng thần y không phiền, có chuyện gì cứ sai bảo.”

Vu Dã nói: “Người việc gì phải cung kính với ta như vậy, cái gì tài sơ học thiển, đây là lý do thoái thác sao? Họ Từ ở Bắc Châu là gia tộc y học thế gia, thiên hạ lưu truyền chuyện Từ Hoàn một thân thiếu niên hành tẩu giang hồ, hành y tế thế, sau vào cung vì mệnh lệnh triều đình, những việc này người tướng ta không biết?”

Từ Hoàn là người thành thật, gã trừng lớn hai mắt nhìn Vu Dã, tuyệt không che dấu sự kinh ngạc, bật thốt lên hỏi: “Biết rõ ràng như vậy, người rốt cuộc là ai?” Vu Dã cười cười, vỗ vỗ bờ vai của gã, hành động tựa như bằng hữu quen biết nhiều năm vậy: “Từ Hoàn, lúc ta đi ngang qua cửa nhà người, gặp mẹ già bảy mươi của người. Bà thân thể khỏe mạnh, nói người không cần để tâm, cũng nhờ ta chuyển mấy câu, nói là năm

trước cây lê kết quả, bà không bán, không ngờ không đợi đến khi người trở về nhà được. Sau lê hồng hết đi, đáng tiếc lắm. Biết người công vụ bận rộn, nhưng tuổi đã hai mươi tám, khuyên người sớm ngày thành gia, thừa kế hương khói.”

“Người đã gặp nương ta?” Từ Hoàn kinh hô một tiếng, thoáng chốc không thể nói thêm lời nào, im lặng nghe Vu Dã nói, nhớ tới mẫu thân đã già, không khỏi đỏ hốc mắt, thương tâm nói: “Ta bất hiếu, không chăm sóc được mẫu thân, bà nhất định rất thất vọng.”

Nghe lời này, Vu Dã cười ha hả, y cười đến ho khan vài cái, không chút khách khí gõ đầu gã một cái: “Vào cung, được hầu hạ bên vua, giữ long thể an khang khiến thiên hạ vạn dân phúc lợi, so với việc đi khắp giang hồ bố được thi châm mà nói, là nhân từ cùng đại nghĩa. Có con như thế, lệnh đường có cái gì phải thất vọng? Người xem, người thực ngốc, thật đúng là ngốc.”

Từ Hoàn đứng thẳng, nhìn Vu Dã không chuyển mắt, lúc lâu sau, gã lui về sau ba bước, cực trình trọng cáo biệt, dứt khoát xoay người ra ngoài điện, chỉ thấy bước đi như bay, không có chút nào do dự. Gã ra cửa điện về thẳng đến chỗ ở của mình, sửa sang lại thường phục, sau này cũng tính vào Ninh An điện ở.

Trong cung đình sao lại có một nhân vật thế này? Cái gì gọi là thành thật với nhau? Vu Dã, người có tâm tư gì khi nói với người khác những lời này?

Người này tính tình thánh sáng, luôn vui cười, chỉ thấy chân thành, không thấy nịnh nọt, một thân khí khái, ngạo khí tựa hoa mai. Từ Hoàn mắt nhìn người thực đơn thuần, gã mặc kệ chân tướng Vu Dã, mặc kệ vị trí hai người cao thấp, chỉ biết kiên định nhận thức, coi Vu Dã như bằng hữu!

Ninh An điện, từ rày về sau là chỗ ở, lại là y cục. Từ Hoàn đến, mang theo số lượng lớn dược liệu thượng đẳng, nguyên liệu nấu ăn sau này cũng do cung tì đưa từ ngoài vào điện. Một vị thông thiên đạo tặc đến tận đây tuyệt tích trong cung đình, anh tuấn tiêu sái, xao nhát không ít trái tim các cung tì, khiến các nàng ôm mộng tương tư.

Có một ngày, Quan Thận Tranh dùng dây thừng cố định lại tấm ván giường của Vu Dã, chủ nhân lại đợi cho nó vát vả trát buộc xong rồi, mới nói: “Hoàng đế đêm qua không cần thận làm hỏng giường, ngã lăn xuống đất, nhưng chỉ tức giận đến xanh mặt. Ta đoán, trưa nay hẳn là sẽ sai người đưa giường mới lại đây.”

Từ Hoàn chuẩn bị cơm trưa, gã ngoài y thuật, quả thật chẳng biết thêm thứ gì. Trong lời Vu Dã nói gã cũng chẳng đoán ra điều gì ái muội, đến tận nửa đêm canh ba, gã đang nghiền cứu sách thuốc, mà hoàng đế một mình vào Ninh An điện, tiến thẳng đến phòng Vu Dã. Trong phòng bập bùng ánh nến, gã suy nghĩ thật lâu, mới có thể hiểu rõ. Thế là, Từ Hoàn đứng ở đình viện, lặng im không dám cử động.

Ngày hôm sau, Quan Thận Tranh mang đến cho y một chậu nước lạnh, Từ Hoàn mới run run ôm sách trở về phòng, chui vào giường bắt đầu ngủ.

Thật sự là quá tai.

Ban đêm, ánh trăng sáng tỏ, hoa mai mấy cành, chỉ có hương thơm phảng phất bay bay. Từ Hoàn ở phòng trong tìm hiểu các huyết trên cơ thể, gã đối với y học luôn luôn chăm chú nhập thần, chẳng còn chú ý chuyện khác xảy ra quanh mình nữa. Quan Thận Tranh còn luyện công, Vu Dã thấy nó bất quá chỉ mất mấy ngày đã thành thạo, liền dạy cho nó một bộ kiếm pháp mới, tỏ ra rất đắc chí, quả nhiên là danh sư xuất cao đồ.

Thời gian 1 năm này, ta ở đây dạy dỗ, Thận nhi hẳn là cũng có thể có chút thành tựu. Hải tử này, đốt đặc cán mai, một chữ cũng không biết, chỉ có trí nhớ tuyệt hảo, nhìn một lần mà vĩnh viễn không quên. Khẩu quyết chỉ có ba mươi câu, nó suy đi tính lại, chỉ cần động não có thể ngộ ra không dưới một ngàn chiêu. Sau này nếu ta không ở đây, nó chỉ cần nhớ kỹ khẩu quyết, cũng có thể tiếp tục tu võ.

Vu Dã dựa vào thân cây, áo lam đơn bạc, khoanh tay trước ngực mà đứng. Y vẫn không dời tầm mắt, Quan Thận Tranh tập võ thoạt nhìn thực bình thường, mặt mày trong trẻo nhưng lạnh lùng, y đã sớm phát hiện, hải tử này đối với võ học thực si mê, hơn nữa nó cũng không phải hạng người hời hợt. Y đột nhiên lo lắng.

Hải tử này tính tình lạnh như băng, vô tình vô yêu, đối với mọi chuyện đều như gió thoảng mây trôi, sau này ta không ở đây nữa, nó học thành tài, sẽ không làm hại thể gian chứ. Vu Dã trầm nghĩ một lúc lâu, bị

dọa bởi suy nghĩ của chính mình, vội vàng kêu: “Thận nhi, người lại đây.”

Y nhìn tiểu đồ đệ trước mặt, đoạt cành cây khô trong tay nó, cực kỳ nghiêm túc đề hai vai nó, “Thận nhi, sư phụ trước nói cho người, ta dạy cho người võ công, cũng không yêu cầu tương lai người trèo gian trừ ác, đền đáp quốc gia. Nhưng, người tuyệt đối không được lạm sát kẻ vô tội, nếu người làm xằng làm bậy, ta dưới cừu tuyền cũng không nhắm mắt, sẽ hận người cả đời, tuyệt không nhận Quan Thận Tranh người là đồ đệ của Vu Dã ta!”

Vu Dã phẩm tính như nhàn vân dã hạc, cả đời cũng chưa quá hận ai, bao gồm cả Kính Đế, chỉ nói với Quan Thận Tranh lần này. Quan Thận Tranh cảm giác được lực trên vai, nó chậm rãi mỉm cười, quỳ gối dập đầu ba cái thật mạnh, tay nắm thật chặt một miếng ngọc, âm điệu trầm ổn nói: “Con thể, con sẽ không. Quan Thận Tranh tuyệt không khiến Vu Dã phải chịu tiếng xấu bêu danh!”

Miếng ngọc đâm vào lòng bàn tay Quan Thận Tranh, lòng bàn tay Vu Dã cũng nhất nhời trở nên đau đớn, y nén dòng xúc cảm dâng lên trong lòng, xoay người đi bước một tránh ra, cười nhìn thiên không rộng lớn, không rơi lệ. Quan Thận Tranh cả đời chỉ có một lần quỳ xuống, nó không lạy trời, cũng không lạy đất, không lạy chư phật, càng không lạy vương hầu.

Nó chỉ quỳ trước Vu Dã.

7. Chương 7

Vật đổi sao rời, ngày đêm trôi qua, đã là gần hai tháng. Đang lúc hoàng hôn, Từ Hoàn trở lại Ninh An điện, vừa vào cửa liền thấy Vu Dã ngồi ở phía trước cửa sổ, cánh tay trái y đặt trên bàn, quay mặt ra phía ngoài ngơ ngẩn nhìn trời, ánh mắt như nhìn về nơi xa lắm. Từ Hoàn đặt hòm thuốc xuống, thoáng nhìn y, nhỏ giọng hỏi: “Mệt sao?” Vu Dã nhẹ nhàng lắc đầu, tạ ơn gã quan tâm, nói: “Hôm nay người mang thuốc đến cho Dung phi?”

Trong điện, chung quanh tràn đầy mùi hương thảo dược: “Đã mang tới, ăn xong gần một tháng, nương nương tinh thần tốt hơn nhiều.” Từ Hoàn một bên mở hòm thuốc sửa sang lại các thứ, một bên cũng không ngừng đầu lên trả lời, là tin tốt, nên tâm tình gã cũng thoải mái. Vu Dã không biểu lộ tâm tình, y vươn ngón trở chỉ chỉ thi thể động vật trên bàn, đem nó lăn qua lộn lại, cuối cùng than khẽ, “Phiền toái.”

Từ Hoàn ngồi nghịch cái hòm gỗ đựng thuốc, không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, gã nhận ra Vu Dã có điểm khác thường, “Xảy ra chuyện gì? Có việc gì sao?” Ngữ điệu của gã mang đầy nghi hoặc, nhìn thấy Vu Dã đang cầm một thứ gì đó, ngược hướng mặt trời nên chỉ có thể nhìn thấy bóng đen, gã bỏ hòm thuốc ra, hỏi: “Người cầm cái gì vậy? Là thảo dược phải không.....” Chưa dứt lời, thanh âm gã bất ngờ khựng lại, đến gần nhìn kĩ hơn. Trên bàn là hai hạt nhỏ, đen bóng, là thứ có chứa kịch độc.

“Người tìm ra thứ này ở nơi nào? Trong cung đình sao có thể chứa nó? Trời ạ!” Từ Hoàn cả kinh, gã nhanh chóng xông lên phía trước, giật lấy định ném ra ngoài cửa sổ, trong vô thức đổ mồ hôi lạnh. Vu Dã nhìn gã cười quái dị, giọng như trêu chọc, hỏi: “Nếu ta nói thứ này là của Dung phi bên Tây Cung, ta trộm được từ bên đó về, người tin không?”

“Nương nương? Chẳng lẽ là còn có kẻ xấu muốn làm hại nương nương?” Từ Hoàn đầy vẻ ngạc nhiên, gã phản ứng như là muốn phóng đi tìm cấm vệ quân ngay lập tức. Vu Dã không nói lời nào, chỉ quay đầu chăm chú nhìn gã, cái nhìn ấy thâm trầm lại lạnh như băng, giống như độc xà mãnh thú khiến Từ Hoàn lạnh sống lưng, lúng ta lúng túng hỏi: “Xảy ra chuyện gì, đây là...?”

Vu Dã thở dài một tiếng, im lặng, bỗng nở nụ cười ôn hòa, “Không có việc gì.” Y nói, nhặt hai hạt trên bàn lên, “Đây là thứ tốt, ta lấy chúng nó đi ngâm rượu, buổi tối cùng người uống thử mấy chén.” Từ Hoàn thật sự đáng thương, cơn sợ hãi như mưa to mới tạnh, mồ hôi lạnh bức đầy thân, làm gã một phen đau tim.

Đêm đó, bọn họ chỉ trò chuyện chứ không uống rượu, Vu Dã đem hai hạt kia nướng trong lửa, rồi nghiền thành tro, sau đó đổ dưới gốc cây mai gần đình viện. Sáng hôm sau, cây mai dĩ nhiên chết héo. Hôm ấy

Vu Dã tiến bước Kính Đế, đứng yên ở chỗ cây mai héo, khê thở dài, trở về bảo Từ Hoàn mang Quan Thận Tranh xuất môn, hai người không được cự tuyệt. Y ở lại, ngồi tại bàn đá trong đình viện, chuẩn bị pha trà đãi khách.

Ninh An điện, âm trầm như nước, yên tĩnh như mây. Vu Dã chẳng phải chờ lâu, ngoài điện có một đoàn cấm vệ quân đi tới, người đứng cách xa một dặm, y thính lực rất tốt, nghe thấy tiếng bước chân của một nữ nhân đang tiến đến nơi này. Y nhện không được thở dài, chờ khi khách tới gần, y mỉm cười, nói: “Nương nương, thảo dân cung kính bồi tiếp.”

Người vừa tới y dung đẹp dễ quý giá, áo choàng lông cừu càng tôn lên thân phận tôn quý của nàng. Mái tóc dài tựa dòng thác đổ, chỉ cài một cây trâm ngọc, mặt đeo một chiếc mặt nạ, nhưng vẫn có thể nhìn ra trước kia là một dung nhan tuyệt lệ, quốc sắc thiên tư, chỉ là không biết sao cả người đều có chút âm tà. “Tiên sinh, bản cung vẫn đang đứng ở đây, người hình như không biết lễ nghi, luôn ngồi đó, vậy mà nói là đợi bản cung sao?” Từng câu từng chữ tưởng như nghiêm khắc, nhưng dường như lại mang đầy vẻ giễu cợt.

Vu Dã nhìn Dung Khả Nhi chậm rãi ngồi xuống chỗ đối diện mình, nữ nhân này dung mạo bị hủy bầy phần, ngôn hành cử chỉ vẫn vô cùng thanh nhã, không chịu chút ảnh hưởng nào. Y không khỏi âm thầm bội phục nàng, “Nương nương, thảo dân không phải là triều thần, bắt thảo dân tuân theo lễ nghi e rằng không cần thiết.” Y nói, đưa chén trà tới trước mặt nàng, chấp tay nói, “Xin hãy để tâm, những lời thảo dân sắp nói đều là thật lòng.”

Dung Khả Nhi bưng chén trà chậm rãi uống, nàng căn bản không sợ người này hạ độc trong trà, nhấp một ngụm, thưởng thức hương vị trà, cười nói: “Đây là trà Nam quốc tiến cống, xem ra, bệ hạ đối với tiên sinh rất mực yêu thương.” Vu Dã tỏ vẻ lạnh nhạt, y cũng nhấp một ngụm trà, nói: “Thiên tử ban cho Ninh An điện, thảo dân không dám từ chối ý tốt của bệ hạ.”

“A, trong hoàng cung này, Ninh An điện sao lại để người làm chủ? Tiên sinh, người không phải quan, cũng chẳng phải triều thần, chẳng lẽ lại giống như bản cung, là phi tần của thiên tử?” Dung Khả Nhi che miệng cười nói, đại để là muốn gây khó dễ cho y. Vu Dã đối với khiêu khích của nàng lại thản nhiên đón nhận, nói: “Nương nương hôm nay đến, không phải chỉ là bàn chuyện văn thơ đi? Xin đi thẳng vào vấn đề.”

Dung Khả Nhi quan sát y trong chốc lát, lại nhìn quanh đình viện một lần, rồi mới nói: “Tiên sinh, người hôm qua xâm nhập Tây Cung là có ý gì?” Vu Dã suy nghĩ một hồi, thành thật trả lời: “Chỉ là muốn tới thăm hỏi mà thôi.” Dung Khả Nhi thản nhiên cười, đáng lẽ nụ cười ấy phải tươi đẹp tựa hoa xuân, nhưng không hiểu sao lại đầy dữ tợn, lại hỏi: “Tại sao lại trộm thuốc của ta?”

“Cũng là tò mò thôi.” Y nói thể như đây là lí do duy nhất, Dung Khả Nhi nâng chén trà thưởng thức, nghe y đáp hai câu vô nghĩa, khóe môi nhếch lên hàm ý cảnh cáo: “Tiên sinh, người cứ nói, đi thẳng vào vấn đề đi.” Vu Dã không biết làm thế nào, y chấm ngón tay vào trong chén trà, viết lên bàn mấy chữ, vừa viết vừa nói: “Thảo dân tuy rằng sinh trưởng trong 1 gia đình bình thường, nhưng cũng nghe được nhiều, biết được hoàng thượng và hoàng hậu có chút lục đục. Người không vì mình, trời tru đất diệt, tranh đấu cho tới bây giờ cũng không phân đúng sai, chỉ luận thắng thua.” Y dừng một chút, Dung Khả Nhi nhìn y gật gật đầu, y mới nói tiếp: “Nương nương cùng phế hậu có sự tình gì, ta không muốn can thiệp, chuyện ấy nương nương không cần lo lắng. Chỉ là, nương nương dụng độc vô ý lại hại chính mình, ta muốn tặng nương nương một câu, hay nói là cảnh cáo cũng được.”

Dung Khả Nhi tựa nhẹ gò má lên bàn tay, nàng đại khái biết ý tứ sâu xa trong lời nói kia là gì, liền đưa mắt ra hiệu cho y tiếp tục, quả nhiên, Vu Dã nở nụ cười cổ quái, hung tợn nhìn nàng, nhấn mạnh từng chữ: “Vệ Dận..... Hẳn nếu trúng một lượng độc nhỏ nào, ta nhất định không tha cho người!”

Dung Khả Nhi miết tay quanh miệng chén, nghe được một thanh âm vang lên, chén liền hóa thành bột phấn, nàng cũng cười, tiểu ý ẩn sâu trong đáy mắt, nói: “Tiên sinh không cần lo lắng, bệ hạ là phụ quân của ta, ta sao lại tự hủy đi tình nghĩa bao năm, hủy đi hạnh phúc gia đình?” Vu Dã thu liễm ánh mắt, y cũng hiểu sự thật thế nào, nhưng không muốn làm rõ, chỉ nói: “Chỉ sợ người không cần cái gia đình này.”

Trong nháy mắt, Dung Khả Nhi nghiêng mặt giấu đi vẻ tức giận, một hồi sau lại khôi phục vẻ trang nhã bình thường, lập tức đứng dậy hướng cửa lớn mà đi, trước khi đi nói như an ủi: “Tiên sinh đã lo lắng quá rồi.” Vu Dã không tiễn nàng, nhìn nàng rời đi tựa như đắm chiêu lãm.

Y cũng nhìn ra, Dung Khả Nhi đối với chuyện của y cùng Vệ Dận, chỉ có cười nhạt, không có ghen tỵ. Nàng muốn làm hoàng hậu, không phải là muốn ân sủng, mà là cần quyền thế. Hiện tại nữ nhân kia đang mang long thai, hài tử sau này có thể sẽ là Đông cung thái tử, chỉ sợ về sau càng thêm phiền toái.

Ai, Dung Khả Nhi không thương hấn, một chút cũng không yêu Vệ Dận. Vu Dã tựa vào bàn, uể oải. Ta muốn thì không được, lại có người có nhưng chẳng biết quý trọng. Thế giới này, thật vô vị.

8. Chương 8

Từ Hoàn có thể khẳng định Vu Dã là một người rộng lượng, nam nhân này tỉ mỉ nói cho gã phương pháp chế thuốc, giúp gã biết thêm nhiều công dụng của thảo dược, rồi để gã mang thuốc ấy đến dâng Dung phi, để tự gã lĩnh thưởng, nhưng chính mình lại chẳng muốn vàng bạc châu báu, chẳng cần sơn hào hải vị. Dùng thuốc một tháng, Dung phi tinh thần tốt lên, không mệt mỏi như trước nữa, chỉ là độc vẫn chưa giải được.

Vu Dã nói với Từ Hoàn, hai tháng này là để chuẩn bị cho một phương thuốc mới, sau này từng tháng y sẽ tự làm thuốc đó. Chỉ là không biết vì duyên cớ gì, y không chịu nói thứ thuốc giải này tên gọi ra sao. Tháng sau, gã như bình thường vào phòng tìm thảo dược, lại thấy Vu Dã đã ở sẵn bên trong chờ gã.

Rất nhiều năm về sau, Từ Hoàn mỗi lần nhớ tới đến, vẫn cảm thấy thực lạnh, thực sợ hãi. Gã không rõ, đến tận cùng có phải Vu Dã không có nhân tâm, có phải y vô cùng tàn nhẫn hay không? Khi đó thời tiết đẹp lắm, không còn từng đợt gió tuyết tràn về, y tươi cười nhu hòa ngồi dưới ánh mặt trời, trong mắt người khác, y và ánh mặt trời khi ấy có điểm giống nhau, khuôn mặt tái nhợt trở nên trong suốt, trên bàn là nửa ngón tay, tay phải y đặt trên đùi đã được băng bó kỹ. Trên băng vải trắng ngần thấm đẫm 1 sắc đỏ tiên diễm.

Từ Hoàn tuy không thông minh nhanh nhạy, nhưng chung quy không phải ngốc tử, chân gã mềm nhũn ngã ngồi xuống đất, ngay lập tức hiểu được phương thuốc bí mật kia là gì. Gã còn nhớ rõ, khi ấy chính mình đã không dám liếc nhìn ngón tay ở trên bàn, thất thần tiến đến bên Vu Dã, ngồi xổm dưới chân y, gần như khóc: “Đây là vì cái gì? Nhất định phải như vậy sao? Không thể tìm người khác thay thế sao? Người và bệ hạ đều đã biết?” Vu Dã cảm tạ tâm tình của gã, giống như một vị huynh trưởng, khẽ vuốt tóc gã: “Từ Hoàn, ta sớm hay muộn cũng sẽ chết, đến lúc đó cũng chỉ là một khối thi thể, hiện tại không cần tiếc mấy ngón tay. Nó có thể cứu Dung phi, cứu hậu duệ để vương, là có giá trị.”

Mất máu nhiều khiến bàn tay y phát lạnh, Từ Hoàn cúi thấp đầu, không nói gì. Kính đế cũng không hiểu, Vu Dã chưa nói, Quan Thận Tranh cũng chưa nói. Vu Dã chặt ngón tay làm thuốc, Quan Thận Tranh trên mặt vẫn không chút cảm xúc, nó lấy cành hoa mai đâm nát gỗ cửa sổ, rồi ra ngoài nửa tháng không thấy về.

Kính đế đã biết việc dùng xương ngón tay làm thuốc, thần sắc vốn lạnh lùng lại có chút biến hóa, tựa hồ kinh ngạc nhũn mảy, rồi mới hỏi y: “Người muốn được ban cái gì?” Vu Dã tìm một cái túi bao tay đeo vào, ngửa mặt nhìn hấn, suy tư một lát, liền nói: “Người có thể cùng ta ra ngoài cung đi dạo?” Kính đế an tĩnh, hấn thần nhiên nhìn qua bao tay màu đen, gọi tùy thị quan, chuẩn bị một chiếc xe ngựa ra ngoài thành.

Khi ấy, hoa mai đã bắt đầu tàn. Bọn họ xuất hành không phô trương âm ỹ, một chiếc xe ngựa, hai xa phu thị vệ. Vu Dã mở ra cửa sổ, thấy xe ngựa đi đã lâu, ngược nhìn trời xanh mây trắng, hít sâu một hơi cảm nhận hương hoa cỏ, “Thật là thoải mái.....” Y khẽ khẽ nói, lơ đãng nhìn quanh, bất chợt gặp ánh mắt của Kính Đế. Trong khoảnh khắc, tim y loạn nhịp. Cười đến vân đạm phong khinh, y hỏi hấn: “Có chuyện gì sao?”

Kính Đế ánh nhìn luôn trầm tịch, cảm xúc dường như chôn giấu thật sâu trong đáy mắt, nâng lên mấy lọn tóc dài của Vu Dã, trầm thanh hỏi y: “Người luôn cười như thế, có khi nào... người cảm thấy thương tâm?”

Vu Dã nhẹ nhàng kéo lọn tóc ra khỏi bàn tay hấn, trả lời: “Ta làm việc gì cũng đều do bản thân ta muốn, không phải tại người sai khiến, ép buộc, cho nên... ta không thương tâm.”

“Không thương tâm, vậy... người đau không?” Kính Đế lại hỏi, một lần nữa nhẹ nhàng mân mê tóc người kia. Vu Dã im lặng, trong lòng chợt có điểm đau, y cố kéo tóc mình ra khỏi tay kẻ đó, nhưng mấy lần đều thất bại, chỉ có thể trừng mắt nhìn Kính Đế, thực phần nộ, thực phần nộ... Y bất chợt dựa vào lòng Kính Đế, găt gao ôm cổ hắn, nghẹn ngào: “Từ Hoàn đã khóc đấy, ta còn không có khóc chút nào, gã khóc cái gì! Ta đời này sợ nhất chính là đau, không đau, không đau, như vậy sao có thể không đau được chứ.....”

Y nắm chặt vạt áo Kính Đế, miệng vết thương lại một lần nữa phát đau, rất đau. Y đem mặt chôn nơi bả vai Kính Đế không ngừng thì thào, ần ần, rồi bật nước mắt, “Đau quá đau quá, thật sự rất đau, ta không thương tâm, nhưng ta lại không nghĩ có thể đau đến vậy... Vệ Dận, vì cái gì nhất định phải đau như thế?”

Xe ngựa xóc nảy, nam nhân trong lòng hắn cứ thế, cứ thế khóc thật ủy khuất. Kính Đế không đẩy y ra, cũng không khuyên giải an ủi hay cười nhạo. Hắn chỉ lướt qua cửa sổ nhìn ra ngọn núi phía xa xa, phẳng phất thì thầm thật khẽ, hỏi y: “Không yêu ta, người sẽ không đau, vì cái gì nhất định phải yêu ta? Người nếu muốn trở về, ta nhất định sẽ để người đi, người sẽ không còn đau nữa.” Hắn không ngờ mình có thể nói ra những lời này, quả thực, nếu Vu Dã muốn đi, hắn dù có truy đến tận Hoàng tuyền cũng không truy được. Mà hiện tại, có người yêu hắn đến như thế, kịch liệt như thế, thâm tình như thế, không may mắn hời hợt. Yêu đến mức... chính y cũng không thể biết hết được.

Nhìn hai người thân mật tựa ái nhân, nhưng không phiếm tình hoặc có thêm cử chỉ nào khác, bọn họ ở ngoại ô đến khi hoàng hôn mới trở về. Vu Dã ở trong lòng Kính Đế chậm rãi ngủ, ngón tay vô lực buông thõng. Kính Đế nhìn thấy y cuối cùng cũng thả lỏng tâm tình như mình muốn, thế nhưng một chút cũng không phát hiện, ngón tay hắn vẫn còn vuốt ve những sợi tóc phẳng phất hương mai. Chẳng hiểu sao, lại không thể buông xuống

9. Chương 9

Từ ngày Vu Dã bắt đầu đoạn chỉ (chặt ngón tay), số ngày Quan Thận Tranh ở Ninh An điện cũng giảm hơn phân nửa, nó khổ học một thân khinh công, chỉ cần nghe Vu Dã cuối tháng đổ máu, nó liền trốn đi mười ngày. Từ Hoàn nghĩ nó vong ân phụ nghĩa, nghiêm túc mà giận dữ nói với nó: “Y cứ vết thương mới chồng vết thương cũ, người cũng không có một chút nào đau lòng hay sao? Y mỗi đêm mỗi đêm đều đau đến nỗi không ngủ được, người sao không ở bên chăm sóc y một chút? Nếu người ở lại cạnh y, có thể an ủi y vài phần, cũng có thể giúp y trong sinh hoạt hàng ngày. Bởi dù có kim sang thuốc tốt, hai tay cũng không nên hoạt động sớm.”

Quan Thận Tranh lạnh lùng cười, nói: “Là tại y chiếu cố người kia, không liên quan tới ta.”

Từ Hoàn không nói được gì, Quan Thận Tranh cũng không đồng ý, nó sợ không thể khống chế bản thân mình, mà Vu Dã có lẽ cũng không chịu, y không muốn vì mình mà tâm lý hải tử này lại có thêm một vết thương. Y muốn mọi chuyện thật dễ dàng, thật đơn giản, bất quá, đừng làm cho người còn sống đau khổ vì y, thật không đáng.

Lúc này, hoa mai sớm đã tàn hết. Cảnh đẹp duy nhất nơi đình viện đã không còn, nơi này trở nên thật tiêu điều. Ninh An điện, nơi này rồi sẽ có một ngày đảo điên. Vu Dã cứ khi trăng tròn lại có một vết thương mới, y lại cắt một ngón tay nữa, Quan Thận Tranh lại đập cửa mà đi.

Y lại cùng Kính Đế ra ngoài cung đi dạo. Lần này, bọn họ vẫn đi ra ngoại ô. Vu Dã lần này tinh thần so với lần trước tệ hơn, y lười biếng nằm trong xe ngựa, như là tiểu hài tử cuộn tròn thân mình, mơ màng trầm trầm chợt nhớ ra có chuyện muốn nói, liền hỏi: “Ta với ai cũng đều có thể quen thuộc rất nhanh, nhưng đối với người lại không thể, ai, người nói, sao lại kì quái thế chứ?” Y lười biếng ngáp, miễn cưỡng chống đỡ cơn buồn ngủ xịch lại gần nam nhân: “Có phải bởi vì ta không thể hiểu được tâm người?”

Kính Đế không trả lời, hắn đỡ Vu Dã nằm, rồi cũng nằm xuống bên cạnh, cánh tay lướt qua thắt lưng y. Y gầy đi rồi, hắn nhớ rõ khi ấy, y nhẹ nhàng đến trước mặt hắn, tiêu sái bước đi, lam y phiêu phất, đôi mắt

hắn chấp tay cười, trên khuôn mặt tuấn tú là tiểu ý nở rộ. Chẳng giống như bây giờ, y thật an tĩnh, tựa vào hắn thở nhẹ. Thoang thoang nơi khóe giác, vẫn là hương hoa mai quen thuộc.

Mãi đến khi hồi cung, Kính Đế mới đưa y vào phòng, trong bầu không khí tịch mịch, hắn nói: “Ta đi đây, người cũng nghỉ đi, ta hiện tại đã hiểu được, đáng tiếc, người lại không hiểu.” Y rất sợ bản thân sẽ làm người khác tổn thương, kết quả, người y yêu nhất ấy, từ nay về sau chỉ cần một chút nhớ đến y, là đau đến nỗi không thở được.

Tựa hồ cứ như vậy thành một loại ăn ý, mỗi khi đến cuối tháng, bọn họ lại ra ngoại ô. Vu Dã còn muốn chạy xa một chút. Về sau, đến tháng năm, tay phải y đã hầu như vô dụng.

Lần thứ sáu đi ngoại ô, bọn họ qua đêm ở một nơi nào đó. Trên sườn núi thực mát mẻ, sao sáng đầy trời, Vu Dã nằm ngửa trên thảm cỏ, cảm thấy thần thanh khí爽, hạ phong phơ phất, thiên địa trống trải vô hạn. Kính Đế đang nướng mấy con chim bồ câu, chắc chưa ai thấy qua bộ dáng này của hắn. Hắn tất nhiên làm chẳng ra hồn, luôn đợi cho mùi khét bốc lên mới biết.

Hai con tuấn mã, một chiếc xe ngựa. Có người cho ngựa ăn, còn có vài tên thị vệ ở triền núi chuẩn bị hành trang, dựng hai lều trại. Vu Dã lấy một cái chạc cây, chọc chọc mấy con chim bồ câu cháy đen ai oán, Kính Đế cắn một miếng liền phun ra, y ngược lại không chê, ăn hết toàn bộ. Ban đêm, bọn họ ngủ trong lều, chiếu đệm chăn, đầy đủ mọi thứ.

Vu Dã ngủ cạnh Kính Đế, tóc y sợi ngắn sợi dài, tuôn qua bả vai, cái này trông chẳng ra gì cả. Y nhặt lên mấy cọng, cân nhắc đem mấy sợi tóc cắt đi cho dài bằng nhau. Y ngồi dậy, giữ mấy sợi tóc ở trong miệng, định rút dao ngắn trong giày ra để cắt nó đi, không ngờ Kính Đế đúng lúc bắt lấy cổ tay trái y, quát khẽ: “Người đang làm cái gì?”

“Dài quá, khó coi.” Vu Dã miệng còn ngậm sợi tóc, nói chuyện mơ hồ không rõ. Kính Đế nhú mày, hắn đoạt lấy con dao, nói: “Không được cắt!” Vu Dã kinh hách, y phun sợi tóc trong miệng ra, nhìn chằm chằm con dao ngắn, lại thấy thái độ lạnh lùng bá đạo của Kính Đế, nhất thời tức giận, hất chăn trên người Kính Đế lên, nói: “Người để ý làm gì, đây là tóc của ta cơ mà!”

Kính Đế yên lặng cầm mấy lọn tóc của y cắt thẳng, rồi nở nụ cười ái muội, thật là có ý tứ, thì ra người này cũng sẽ tức giận, “Lại như thế nào nữa?” Y nói, lộ rõ vẻ tức giận, theo thói quen chỉ biết cắn răng kiềm chế, không biết làm thế nào. Vu Dã chỉ có thể hừ mạnh một tiếng, xoay người cố ngủ. Thấy y tức giận đến nỗi hai gò má đỏ lên, không còn vẻ tái nhợt một mảy, trong lòng Kính Đế ẩn ẩn vui mừng, phải vậy chứ, cứ như thế hồi lâu, hắn cũng trầm trầm ngủ.

Ngủ không lâu, độ ẩm trong lòng bỗng bừng biến mất, Kính Đế đợi một hồi không thấy y nằm trở về, còn chưa kịp phát giận, có người lay lay cánh tay hắn, nhỏ giọng nói: “Tĩnh tĩnh, đừng ngủ, có cái này cho người xem.” Kính Đế mở mắt, con ngươi u ám liền sáng lên, Vu Dã chợt thấy tim đập khó khăn, y lắc đầu, suýt nữa đã đánh rơi lý trí.

Kính Đế đại khái thanh tĩnh, cổ họng hơi khàn khàn, hỏi: “Có việc gì?” Thanh âm trầm bổng cứ từ từ gieo vào lòng Vu Dã, khiến y vừa mới bình phục, trái tim lại mất quy luật, y dùng tay trái vỗ vài cái vào hai má, bỏ mặc Kính Đế chạy ra ngoài, hướng về ngọn núi nhỏ phía xa, chỉ tay về phía đông, nhảy nhót không thôi nói: “Người mau nhìn, mặt trời mọc kìa.”

Vân hải, yên khí phiêu miểu, ở trong dãy núi non trùng điệp gần đó, ngưng tụ một đoàn hồng quang, át hết màu mây tía. Bình minh, là cảnh tượng tràn đầy hy vọng. Sương sớm vẫn mờ ảo bao quanh núi, Vu Dã toàn tâm chìm đắm trong cảnh sắc như mơ, y khẽ mỉm cười, ánh sáng mờ ảo chiếu vào đôi quang mâu trong suốt, tựa như hạnh phúc ngập tràn. Kính Đế ngoảnh nhìn y không chớp mắt, đợi khi lấy lại ý thức, đã hôn lên đôi môi người ấy.

Mặt trời mọc phía đông, ánh sáng mờ mờ chiếu rọi nơi triền núi, hai nam nhân đứng đó, ôn nhu, tuy không nhìn rõ thân ảnh, nhưng cũng có thể nhận ra là tràn đầy tình ý. Mấy thị vệ ở triền núi cũng đều không khỏi kinh ngạc, sững sờ nhìn qua.

Tháng bảy, Kính Đế rất ít khi ngủ lại Ninh An điện. Vu Dã biết, đại khái là vì dung mạo Dung phi đã khôi phục, còn cái thân tàn của y không thể khiến người ta hứng thú được. Kính Đế khi trước chậm chậm lướt qua thân thể y, cảm hứng không được như lúc trước. Tháng tám, sức khỏe của y dần đi xuống, y tận lực

hạn chế ra khỏi phòng, rồi mới lại qua mười ngày, y toàn thân mỗi đốt xương đều phát đau, mỗi đêm đều đau đến nổi nôn mửa mấy đợt. Y bắt đầu phát bệnh.

Người duy nhất biết y có bệnh nan y, chỉ có Quan Thận Tranh. Vu Dã thực lo lắng cho tiểu đồ đệ của y, nhưng mỗi đêm, y đau chỉ có thể nằm ở trên giường, chờ đợi đau nhức chậm lại. Y ngoài ý muốn phát hiện tiểu đồ đệ đứng ở phía trước cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì, khuôn mặt nhỏ nhắn có biểu tình khiến cho y kinh hãi. Cái loại biểu tình cảm hận này, Vu Dã đoán, đứa nhỏ này hận Kính Đế cùng Dung phi, bởi vì y.

Vu Dã vô số lần muốn tìm Quan Thận Tranh nhờ một chút, chỉ là đứa nhỏ này thật quái gở, cũng quá quật cường, căn bản không cho y cơ hội. Mà đến lúc ấy, y đã không thể xuống giường, ngón tay đau đến không làm cho y kêu to, ngược lại cảm thấy rất tốt, y vẫn có thể chịu khổ một chút mà. Mấy ngày này, Kính Đế không tới, Vu Dã mơ hồ cảm thấy may mắn, y luôn muốn hình ảnh mình trong mắt hắn phải thật đẹp.

Vốn là cuối tháng sẽ gặp gỡ, nhưng Kính Đế cũng không xuất hiện. Trên thực tế, dù hắn có đến đây, Vu Dã cũng không có biện pháp phò ước, y thật sự bệnh rất trầm trọng. Chỉ là, y vẫn có một chút thất vọng, chỉ một chút mà thôi. Người y cảm thấy có lỗi nhất, chính là Từ Hoàn.

“Thực xin lỗi.” Y dựa ở đầu giường, thập phần chân thành nhìn Từ Hoàn giải thích, nói câu nào cũng đều phải cố hết sức: “Người đời này, đại khái cũng chưa bao giờ làm chuyện lớn như vậy, hiện tại cho người luyện lá gan cũng tốt, ha, khụ khụ, khụ khụ.” Y vốn định cười mấy tiếng trấn an, kết quả lại đưa tới một trận ho khan, Từ Hoàn vội vàng băng lại ngón tay cho y, giúp y chỉnh lại gối sau lưng, thật sự không nhịn được mà hỏi: “Tháng trước vẫn tốt, sao tháng này người bỗng nhiên bệnh thành như vậy? Ta xem mạch cho người không dưới hai mươi lần, nhưng đều không nhìn ra vấn đề ở đâu, chỉ là, cắt ngón tay cũng không đến nỗi như thế!”

Vu Dã ôm ngực ho một trận, rồi mới nén yết hầu, mơ mơ hồ hồ nói: “Ta à, vốn sinh ra đã kém cỏi, đây là bệnh cũ.” Từ Hoàn lần này không cho y nói nữa, chắc chắn có việc nói dối gã, gã cường ngạnh nói: “Vu Dã, thành thật nói cho ta biết, đừng ép ta đi mời bệ hạ tới để tra hỏi người!”

Nghe câu này, Vu Dã bật cười: “Tra hỏi? Người muốn thẳng đường sao?” Y còn có tâm tư trêu ghẹo, Từ Hoàn tức giận đánh một chưởng lên mép giường, quát: “Vu Dã, người nếu cho ta là bằng hữu thì phải nói thẳng, ta sau này tuyệt không hỏi người nữa câu nào nữa!” Gã thật sự muốn nổi giận, tên ngốc này tính tình nóng nảy, y vội vàng trấn an nói: “Đừng, hạ hỏa nào, chỉ đùa một chút mà thôi, ta nói cho người cũng được.”

Y đồng ý kể, Từ Hoàn mới đổi sắc mặt, nghe y thở dài, kể lại cho gã chuyện đã kể với Quan Thận Tranh. Nghe Vu Dã đem mọi chuyện kể hết, Từ Hoàn chỉ cảm thấy đầu óc nổ vang, gã ở bên giường đi qua đi lại, không biết làm sao đành tự vò đầu bứt tóc, cuối cùng đỏ bừng hai mắt, nhìn người trên giường rống to: “Vương bát đản! Chuyện thế này sao người lại không nói cho ta biết! Người, tên hỗn đản này, nếu người có chuyện không hay xảy ra, người...” Từ Hoàn đầu như bốc hỏa, gã nắm chặt tay, phần hạn lau nước mắt, “Người, hại ta cả đời lương tâm bất an.”

“Nói sớm với người cũng có tác dụng gì? Chỉ là bởi vì ta lo lắng thôi.” Vu Dã giải thích, cái mũi cũng cay xè tựa lên men, y hít sâu mấy lần chờ cảm xúc lắng xuống, đợi cho chua xót tiêu thất, mới ôn hòa nói: “Ta lần này chắc chắn không qua được, người hãy tin ta, ta hiện tại nếu buông tay, khẩu khí này lập tức liền bị chặt đứt.”

Từ Hoàn đại khái cũng đã quên khóc, chỉ thật cẩn thận tiếp cận y, sợ quấy nhiễu y, thống khổ hỏi: “Ta có thể làm cái gì? Người nói cho ta biết, ta nhất định làm được.” Vu Dã thật sự có việc cầu gã, tuy rằng thực xin lỗi gã, nhưng chuyện này nhất định y phải làm. Y đem ý tưởng chi tiết phác thảo cho Từ Hoàn, Từ Hoàn nghe xong, gã cười còn khó coi hơn khóc: “Vu Dã, người cố ý sao? Ngay từ đầu, người chỉ xem ta như là người giúp người chặt ngón tay, đúng không?”

Vu Dã bình tĩnh nhìn gã, kiên định nói: “Từ Hoàn, ta thật sự coi người là bằng hữu.” Từ Hoàn giằng co không được, gã suy sụp bưng kín mặt, cười khổ nói: “Làm bằng hữu của người phải có đủ độc ác, ta thật sự hy vọng người đừng coi ta là bằng hữu.” Như vậy, thật buồn cười, nghĩ đến việc dùng xương làm thuốc đã đủ hoang đường, người này, còn bắt gã lấy tim luyện được.

Từ Hoàn nghĩ đến binh vi hung khí, y vi nhân thuật, gã lần đầu tiên biết còn có loại thuốc được luyện như thể này, so với vạn mã thiên quân còn ác độc hơn. Tim, là vận mệnh, khi người này chết đi, lấy tim y luyện chế kì được, dâng lên Kính Đế. Chuyện này, là Vu Dã ủy thác gã.

Y còn nói, được này giữ được mệnh để vương chu toàn, làm cho hần có thể sống lâu trăm tuổi, để hần đủ mình miễn lo lắng cho giang sơn xã tắc, Từ Hoàn, người tự nhiên hiểu được đạo lý này, cho nên, cần gì phải đi thương tiếc một kẻ sắp ra đi, dùng thuốc này như vậy chẳng hay hơn sao? Hơn nữa, chuyện này cũng coi như để ta viên mãn một phần chân tình. Từ Hoàn không muốn nghe nữa, gã đi về phía cửa, bộ dáng dường như lao lực quá độ.

Thực xin lỗi, Từ Hoàn, kiếp sau ta sẽ báo đáp lại ân tình của ngươi. Vu Dã áy náy không thôi, lại càng thêm một mối, y chậm rãi chui vào ổ chăn, nhắm mắt thở dài. Tay phải y nắm ngón đầu đã mất. Chính là khi uống thuốc, miệng vết thương mới ở tay trái vẫn còn đau, đã có lần, trong mộng, y thấy mình không còn ngón tay nào, y đã quên mất, đầu ngón tay còn phải giữ một dây tơ hồng.

Dây tơ hồng ấy không hề tiên diễm, mà, y vẫn đặt dưới gối một dây tơ hồng, chỉ là, cho đến tận bây giờ, vẫn không có ai nắm lấy đầu dây bên kia cả. Ta thật sự không có nhân duyên, y âm thầm nghĩ, cao nhân đoán mệnh nói chẳng sai.

10. Chương 10

Vu Dã chín tháng qua rất thông thả, y nhờ Từ Hoàn kê lại giường ra sát cửa sổ, như vậy ngày nào y cũng có thể sớm phơi nắng, muện ngắm nhìn khoảnh khắc chạng vạng qua đi, ngoài kia phong cảnh hữu tình, cũng phần nào giúp tâm tình y an tĩnh hơn. Những ngày này, y không còn cảm thấy đau nữa, nhưng y biết thời gian của mình không còn nhiều.

Độc của Dung phi xem như hoàn toàn giải, nghe nói dung mạo khôi phục, tuyệt sắc dung nhan mỹ diễm rung động lòng người. Phỏng chừng của ngày sinh nở của nàng cũng sắp tới. Chín tháng mười lăm ngày, y nhờ Từ Hoàn mang thuốc đến cho Dung phi. Y cảm thấy có chút an ủi, bởi thân thể Dung phi khôi phục rất khá, xem ra không cần dùng thêm thuốc nữa. Từ Hoàn đem lời này của y chuyển tới Dung phi.

Từ Hoàn từ Tây Cung trở về tâm trạng rất tệ, ngồi ở trên bậc thang của đình cả buổi, gã không muốn nói cho Vu Dã biết, nhưng mà mệnh lệnh không thể không theo. Cuối cùng đành vào giường Vu Dã, giọng đầy oán hận nói:“Nương nương ra lệnh, để bảo vệ trưởng hoàng tử bình an, nàng khẩn cầu tiên sinh dâng nốt ngón tay còn lại cho đủ liều.” Vu Dã cúi đầu, nhợt nhạt cười,“Vô phương, ngày mai liền cắt đưa cho nàng.”

Thân thể y ngày càng yếu, mấy ngày nay, chỉ thấy khuôn mặt ngày càng gầy, môi vỡ tan, không thể nhận ra khuôn mặt anh tuần trước đây nữa. Chỉ còn đôi mắt trong suốt ấy, vẫn luôn minh mẫn sáng ngời, cũng thật ảm áp. Từ Hoàn không đành lòng nhìn bộ dáng này của y, vội vàng đi về phía bàn uống nước rót chén trà, ngửa đầu uống cạn, dường như muốn nuốt cả dòng nước mắt sắp trào lên, cường lệnh chính mình không được yếu đuối, không thể thua y, không thể, nếu không sao có thể cùng y vượt qua.

Kính Đế hồi lâu không tới, Vu Dã không cho Từ Hoàn nói nửa câu với hần, mặc kệ là bệnh, mặc kệ là chết, cứ im lặng có khi lại hay nhất, hưởng thụ những giây phút bình an cuối cùng. Bọn họ đều biết, kết cục chính là như vậy, ở nơi này có người sẽ chết đi, còn Kính Đế chăm sóc Dung phi chờ đợi hài tử của bọn họ ra đời. Không ngờ tới những ngày này còn có thể phát sinh thêm một chuyện.

Đó là ngày Từ Hoàn chuẩn bị lấy đi ngón tay cuối cùng dâng Dung phi, gã ở Tây Cung ngoài ý muốn lại gặp được Quan Thận Tranh, hài tử này căn bản không nên xuất hiện ở đây, hơn nữa nó ẩn thân ở chỗ tối. Từ Hoàn còn chưa kịp nghĩ hiểu ra điều gì, Quan Thận Tranh đã rút ra một thanh đoản kiếm, thi triển khinh công bay nhanh về phía Dung phi, thân thể nhỏ bé phát ra sát khí lạnh thấu xương..... Từ Hoàn ngờ ngác đứng ở tại chỗ, Quan Thận Tranh xẹt qua bên người gã, gã nghe được tiếng rống đầy uất hận của hài tử nọ, nhắm mắt, tuyệt vọng theo bốn phương tám hướng thẳng mà đến.

Từ Hoàn trước khi xuất môn đã đem trà để ở cạnh giường cho y, Vu Dã miễn cưỡng có thể sử dụng bàn tay đỡ chén, y đang muốn uống một ngụm trà, lại nghe có tiếng bước chân gấp gáp. Bọn họ đẩy cửa tiến vào, y dồn hết khí lực, lớn tiếng nói: “Thảo dân Vu Dã thân mang bệnh, xin bệ hạ cùng nương nương không tiến vào, để tránh tổn hại thánh thể cùng long thai.”

Người tới quả nhiên dừng lại ở trước cửa, không tiến vào nữa, y cứ nhiên nhìn thấy rõ, ngực trái lại phút chốc quần đau kịch liệt. Một phụ nhân xinh đẹp tôn quý, bên cạnh là một tuấn mỹ nam tử, còn có hai tử chưa sinh ra kia nữa. Vu Dã đem hình ảnh ấy khắc sâu vào tâm trí, nội tâm vốn tràn đầy máu tươi không hiểu sao lại dâng lên mấy phần ngọt ngào. Hắn không yêu ta, kết cục này phải chăng là tốt nhất ?

Ngoài cửa, vang lên một giọng nữ thanh thanh: “Tiên sinh, không rõ bản cung đã đắc tội điểm nào với tiên sinh, người vì sao lại sai đồ nhi đến Tây Cung ám sát ta? Người nếu là không muốn bỏ thí ngón tay cuối cùng cho bản cung, bản cung chắc chắn sẽ không miễn cưỡng người, người sao phải làm như vậy? Hai nhi kia năm nay mới vừa chín tuổi! Người để nó cầm kiếm giết người, thực mất nhân tính! Tiên sinh, người làm ta thực thất vọng!” Lời của nàng, là tức giận lại thương tâm, lại ủy khuất đến cực điểm, Vu Dã không thể không bội phục nàng, lại lo lắng đau lòng cho tiểu đồ đệ, y chờ một chút không thấy nàng mở miệng, liền chống đỡ thân thể ngồi dậy, hoàn thanh trả lời: “Nương nương, thảo dân tuy rằng không biết gì về chuyện này, nhưng đồ nhi của ta hành hung người, cũng là do thảo dân quản giáo không nghiêm, vì vậy, chỉ cầu nương nương xét cho tiểu đồ nhi ta tuổi còn nhỏ, trời sinh tính cương liệt, tha cho nó lần này, cho nó một con đường sống.”

“Tiên sinh, không phải là bản cung so đo, chuyện có thể không đề cập tới, nhưng ý đồ mưu hại hoàng tử là chuyện lớn, làm sao có thể coi như không có?” Vu Dã cười khẽ, một tia đắc ý cũng không giấu giếm, y cười đến nổi ho khan vài tiếng, thực lao lực nói: “Nương nương, người cũng biết đồ nhi của ta mới chín tuổi, nó sao có thể có âm mưu ám hại hoàng tử?” Kính Đế vẫn lặng yên không lên tiếng, y tiếp lời, “Tội này, Vu Dã thay đồ nhi nhận.”

“Ồ?” Dung Khả Nhi ra vẻ hoài nghi khẽ hỏi, liếc nhìn Kính Đế một cái, rồi lớn tiếng ra lệnh: “Bắt lấy y.....” Nàng không nghĩ tới nam tử vẫn luôn lặng yên bên cạnh, vừa lúc nàng dứt lời, hắn liền chậm rãi nói: “Người xảy ra chuyện gì? Sao hơi thở lại loạn như thế?”

Nam nhân băng lãnh kia vừa lên tiếng, hốc mắt Vu Dã không kịp nhìn mà nổi lên một trận cay cay, “Không có, ta không sao..... Ta ngày mai sẽ tốt thôi.” Y cố gắng khiến cho ngữ khí thật bình ổn, nhưng trong ngực có một trận phiên giang đảo hải, dường như thống khổ, cắn răng khấn cầu nói: “Bệ hạ, Vu Dã có một chuyện muốn nhờ, chẳng biết có thể chờ ta ngày mai lên hình phòng thỉnh tội?” Kính Đế ánh mắt khác lạ nhìn Dung Khả Nhi, tâm có chút gợn sóng, cũng không biết là đang nói chuyện với ai, hắn hỏi đáp: “Ngày mai trẫm tự mình thăm vấn người, ngay tại Ninh An điện, không cần tới hình phòng. Mà đồ nhi của người, cũng tạm thời ở lại cung điện của trẫm để tiện trông giữ, bất luận là ai, cũng không thể động tới một sợi tóc của nó.” Từ Hoàn quỳ trên mặt đất, rưng rưng khấu tạ ân điển. Dung Khả Nhi siết chặt bàn tay, cười đến phá lệ tao nhã, “Bệ hạ có mệnh, nô tì tuân chỉ, trở về liền gọi người đem thích khách đưa đến Quan Lan điện.”

Một giọt nước mắt trượt dài trên gò má, Vu Dã thấy ngón tay cuối cùng bỗng nhiên phát đau, y cúi đầu, nghẹn ngào nói: “Vệ Dận, cảm ơn người.” Kính Đế ở ngoài cửa do dự, sau hắn còn có bao nhiêu người đứng đó, nên hắn chỉ có thể vội vàng nói một tiếng: “Hãy nghỉ ngơi cho tốt, trẫm đêm nay sẽ đến thăm người, không, là thăm vấn người.” Dứt lời, trong lòng hắn dâng lên một cảm xúc quái dị, rời khỏi Ninh An điện, bỏ qua phiên môn, cũng bỏ lỡ từng lời chúc vạn tuế phía sau...

Từ Hoàn hành đại lễ nhìn bọn họ rời đi. Họ đi rồi, gã liền đẩy cửa phòng vọt vào, thấy Vu Dã đang lặng lẽ rơi lệ. Người này, ngay cả khóc cũng vô thanh vô tức.

Trước kia dù có đau đớn thế nào, Từ Hoàn cũng chưa từng thấy người này khóc, gã luống cuống tay chân chạy vội tới bên giường, không dám tùy ý chạm vào y, ngây ngốc an ủi: “Vu Dã, không có việc gì, người đừng sợ, bệ hạ nhất định bảo vệ an toàn cho đồ đệ người.” Nước mắt Vu Dã vẫn không ngừng, tầm nhìn của y bắt đầu mơ hồ, y gật gật đầu, khàn khàn nói: “Ta biết, hắn sẽ làm thế.”

Cảm giác bất an nảy sinh, Từ Hoàn trong đầu hoàn toàn hỗn loạn, gã muốn chạy đi tìm Kính Đế, lại sợ nếu rời đi thì có khi không thể nhìn mặt Vu Dã lần cuối. Đang lúc gã còn thất kinh, Vu Dã liền dần dần bình

tĩnh, ngón tay duy nhất của y lấy ra từ dưới chân một dây tơ hồng, cố nặn ra một ý cười vắn vẹo, vất vả thở dốc, nói: “Phiền toái người, buộc nó lên ngón tay ta được không?”

Từ Hoàn không dám nhìn thẳng những vết thương loang lổ máu của Vu Dã, run run đem dây tơ hồng sớm đã phai màu buộc lên ngón tay y. Đem tơ hồng buộc xong, gã cúi thấp đầu, trong lòng thề, gã tuyệt đối không rơi lệ, phải cười lên, tuyệt đối không để người này đến cuối cùng chỉ thấy nước mắt của gã.

Gió nhẹ lặng thổi qua, chút hơi thở yếu ớt cũng dần mất đi, không biết qua bao lâu, Vu Dã lại ôn nhu mỉm cười, trong miệng là nồng đậm hương vị của hoài niệm: “Người xem, trong viện hoa mai đều đã nở, khi ta chết chắc cũng sẽ tàn, hoa mai, thật sự... đẹp quá...” Từ Hoàn khó khăn cười, gã một bên ngẩng đầu, ra vẻ thoải mái mà nói: “Ngốc tử, mới tháng chín thôi, hoa mai sao có thể tàn...” Chưa dứt lời, tim gã đập loạn liên hồi, chăm chú nhìn đôi mắt người nọ đã mất đi vẻ sáng ngời, từ từ khép lại. Trầm tĩnh một khắc, cũng làm như thật viên mãn, gã vui vẻ bật cười, rồi, mới ách thanh phụ họa nói: “Đúng vậy, hoa mai đẹp quá, đẹp quá... Cho nên, người tỉnh lại, nhìn một chút đi, Vu Dã... Tỉnh lại đi, cầu xin người, hãy liếc nhìn một chút thôi...”

Trên ngón tay cuối cùng của y, là dây tơ hồng sắc màu tiên diễm. Chỉ là, đầu dây bên kia, vẫn chẳng có ai nắm lấy...

Từ Hoàn lớn tiếng khóc, người nọ nhàn nhả tựa vào đầu giường, như là đang ngủ. Gã chống đỡ nâng mi mắt theo cửa sổ nhìn ra xa phía cây mai, tựa hồ là suy tư, mùa đông, còn bao lâu mới đến... Y, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, chỉ là, khóe miệng hơi nhếch lên chảy ra một dòng máu đỏ, rơi xuống vật áo, từng chút từng chút một ngấm vào y phục màu xám, cực kỳ giống như lúc này, một đóa hoa mai nở rộ trong đêm.

Một đóa hoa mai thanh cao, kiêu ngạo. Lại một năm nữa trôi qua, năm trước, khi hoa mai nở, có một lam sam nam tử xuất hiện trong đêm. Năm nay, cũng khoảng khắc ấy, nhưng lại chẳng có một ai tới nữa...

11. Chương 11

Từ nhỏ, Vệ Dận luôn nghĩ người hấn yêu nhất là Dung Khả Nhi. Hấn giờ thực cô độc, người chung quanh sợ hãi hấn, tôn kính hấn, chỉ có nàng ở bên hấn cười đùa. Hai người luận về tướng mạo rất xứng đôi, luận tuổi cũng xấp xỉ, mà xét thân phận, hấn là hoàng đế, nàng là thiên kim tiểu thư nhà tướng quân, huynh trưởng là nam bá hầu Dung Hành Văn, có hơn 120 vạn quân dưới trướng.

Vô luận chiếu theo phương diện nào, hấn cũng đều rất ưng ý nàng. Vệ Dận từ nhỏ đã biết rung động, hấn đôi khi tự hỏi chính mình rằng, hấn có thực sự yêu Dung Khả Nhi? Càng nghĩ hấn càng cho là phải, bởi vì hấn nghĩ chỉ khi yêu, mới có thể cảm nhận hơi ấm từ đối phương. Hấn tin tưởng, độ ấm này chính là tình yêu. Hấn làm mọi cách để có được nụ cười của Dung Khả Nhi, bất luận là vì yêu hay vì chính trị, trong mắt mọi người đều là lương tình tương duyệt. Sau này, hấn thú Dung Khả Nhi về làm Dung quý phi tại Tây Cung. Vẫn luôn nghĩ... cái gọi là lương tình tương duyệt là như thế...

Hoàng hậu là chính thê của hấn, đoan trang hiền thực, đức hạnh vẹn toàn, đáng tiếc nhiều năm qua không thể mang thai. Vệ Dận không hiểu hết, từ khi Dung Khả Nhi vào cung, các nàng hai nữ nhân, một người nguyên bản ôn nhu hiền lành, một người nguyên bản dẫn tính hoạt bát, sao bỗng một ngày đánh mất tướng mạo sẵn có. Ai đâu ai, ai cũng đều độc ác.

Từ xưa hậu cung luôn sóng gió, luôn xảy ra tranh giành khốc liệt, huống chi hấn chỉ mới có một hoàng hậu, và một quý phi rất không tầm thường. Hấn luôn ngồi trên đài cao, xem hai nữ nhân trình diễn mọi âm mưu quỷ kế, cũng bằng lãnh nhìn hai bên tranh giành thế lực cho gia tộc. Dù sao một bên cũng là hòn ngọc quý của tả tướng, một bên là ái nữ của tướng quân, hai bên phe phái càng đấu long trời lở đất. Hấn mỗi ngày nhận được thật nhiều cáo trạng nặc danh, ngư ông đắc lợi, thừa dịp bọn họ cắn xé nhau mà trừ khử nhiều nhân vật đáng gờm.

Chỉ có duy nhất một lần hấn phải đích thân xử lý, là hoàng hậu thật vất vả mới có thể mang thai, nay lại vô ý để xảy, lại thêm Dung Khả Nhi thân trúng kịch độc, hấn mới hiểu, rừng không thể có hai hổ. Hai bên

đều tổn thất, hắn cũng không muốn tìm hiểu đến tột cùng là tại ai, ai đúng ai sai không quan trọng, quan trọng là trải qua vài năm, thắng bại đã phân. Hắn hạ chiếu phế đi Đế Hậu, việc hậu cung sau này, tùy Tây Cung xử lý.

Không biết vì sao, hắn không thích rượu, “nhu cầu” cũng không nhiều, hơn tháng không gần tửu sắc cũng không sao, cho nên hậu cung đa số giai nhân hắn cũng chưa gặp qua. Vệ Dận cho rằng, đó là bởi vì trong lòng hắn đã có người thương.

Dung Khả Nhi trúng kì độc, trong cung Thái y trăm người, nhưng lại không có ai đủ tài cán trị bệnh cho nàng. Kịch độc hủy đi dung mạo của nàng, nhưng hắn lại không hề ghét bỏ hay sợ hãi, hắn nghĩ rằng đại khái là vì bản thân quá yêu nàng đi. Hắn tưởng, hắn nhất định rất yêu, rất yêu nàng, cho nên cho phép nàng đùa bốn quyền thế, bài xích dị kỹ, khi nàng mỗi mòn vì độc được liền chăm sóc nàng... Chỉ là, không biết tại sao, trong đáy lòng hắn vẫn có chút trống trải hư vô.

Cho đến khi tuổi đã già, hắn mới hiểu được, có đôi khi dễ dàng tha thứ, không phải bởi vì do đã yêu sâu đậm, mà chỉ là muốn tha thứ thôi.

Năm đó, hắn yết bảng thiên hạ tìm kiếm danh y, mong cứu giai nhân một mạng. Ngẫm lại hắn luôn hối hận, bởi vì chính yết bảng kia đã đưa tới một người. Đó là một nam nhân võ công trác tuyệt, tướng mạo bất phàm, đêm khuya xông vào cung đình, đứng giữa vòng vây của cấm vệ quân, bẻ gãy một cành mai, ung dung tiêu sái đến trước mặt hắn, tiểu ý ngậm ngậm nói: “Muốn cứu giai nhân sao? Vậy hãy yêu ta đi, một năm này, làm cho ta yêu người đi.”

Nam nhân lớn mật ra điều kiện với hắn, Vệ Dận hoàn toàn không cần suy xét, hắn một phen đánh rớt cành hoa mai trong tay nam nhân, hét lớn, hạ lệnh giết chết không điều kiện. Nam nhân thân thủ vô cùng lợi hại, hai trăm cấm vệ quân bao vây cũng không thể bắt được y. Vệ Dận chưa bao giờ thấy thân ảnh nào phiêu dật đến thế, người này thậm chí có thể lướt qua vòng vây để đến sát bên hắn, cuồng vọng đặt tay lên vai hắn, kiễng mũi chân, ghét sát tai hắn nói nhỏ: “Vệ Dận, đừng giết ta, ta thật sự có thể cứu nàng.”

Đêm đó cung đình đèn đuốc sáng trưng, bỗng rồi âm ỹ, các loại tiếng gầm dung hợp thành một loại đại phiền toái, Vệ Dận tỏ vẻ không kiên nhẫn, thần sắc lạnh lùng nhìn theo người nọ vượt tường thành rồi đi. Hắn ra lệnh lục soát khắp vườn thượng uyển, ở đây có hơn hai trăm quân lính nào không tìm được?

Đợi đến khi Quan Lan điện khôi phục trật tự vốn có, đã là lúc mặt trời mọc, hắn ngồi bên giường Dung Khả Nhi một đêm, thất thần chăm chú nhìn khuôn mặt quý mị ấy, bên tai lặp lại quanh quẩn lời nói của nam nhân, y nói ta thật sự có thể cứu nàng, còn có, đừng giết ta.

Y mang tiểu ý nói, Vệ Dận, làm cho ta yêu người đi.

Lục soát khắp vườn thượng uyển cũng không thấy nam nhân, hắn đột nhiên nghĩ đến một chỗ, mà tại sao nghĩ đến chỗ đó hắn cũng không biết nữa, cứ thế mang người tới Ninh An điện. Hắn nhìn thấy một tiểu nam hài gầy yếu, tầm tám tuổi, nhi tử này đã sớm bị hắn quên đi. Vệ Dận nảy sinh sát khí, hắn lạnh lùng đảo qua khuôn mặt nam hài, đang định xuất thủ, thì một nam nhân quần áo không chỉnh tề ngăn hắn lại.

Vì quá yêu Dung phi, nên Vệ Dận chưa bao giờ nghĩ tới việc nữ nhân chưa bao giờ khiến hắn khoai lạc, có cơ hội liền đem nam nhân kéo vào trong lòng. Trên tấm ván gỗ giường đơn sơ, khi hắn hung hăng tiến vào thân thể người này, ác ý lại đã man lại dâng trào, đã muốn thô bạo hơn, lập tức nhớ đến lúm đồng tiền trong ánh lửa lập lòe đêm hôm trước. Nam nhân dưới thân cũng quật cường chống đỡ vài phần, cười khổ, đau đớn thở dốc, siết vai hắn thì thầm: “Vệ Dận, nhớ cho kỹ, tên ta là Vu Dã.”

Vu Dã, ấy chính là nghiệt duyên. Vệ Dận nhiều năm sau thường hồi tưởng, cảm thấy hình như mình hận y, vô cùng hận y. Hắn vẫn hận y thật lâu kể từ khi y rời bỏ hắn, tất cả những gì thuộc về y, hắn đều rất hận.

Năm ấy sau hai tháng, Vu Dã lần đầu tiên chặt ngón tay làm thuốc. Vệ Dận lúc ấy không có bất cứ cảm giác gì, người này cũng không cho hắn xem miệng vết thương, cho nên hắn quả thật không tưởng tượng nổi việc này đến tột cùng có bao nhiêu thống khổ, miệng vết thương có bao nhiêu dữ tợn. Hắn không hỏi nguyên do lấy xương ngón tay làm thuốc, Vu Dã cũng không chủ động đề cập, y chỉ cầu được ra ngoài cung cùng hắn. Trong xe ngựa, Vệ Dận cứ nghĩ nụ cười luôn nở trên môi người kia sẽ không bao giờ thay đổi, nhưng nam nhân lớn hơn hắn vài tuổi ấy lại vui đầu trong ngực hắn khóc đến lực kiệt thanh tê.

Lúc ấy, Vệ Dận âm thầm nghĩ, có lẽ bản thân đã yêu Dung Khả Nhi nhiều lắm, nếu không, tại sao khi một nam nhân vì nàng đoạn chỉ, trong lồng ngực hẳn lại có chút ần đau. Hắn đối với Dung Khả Nhi càng thêm ôn hòa, nhưng mà, một tháng lại một tháng, đến tận cùng vì sao đau đớn trong lồng ngực cứ ngày càng tăng? Hắn nghĩ cách nào cũng không thông, cuối cùng lại nghĩ, không vội, sau này Dung Khả Nhi sẽ khiến hắn bớt đau.

Lần kế gặp nhau, bọn họ âm thầm tìm điểm chung của nhau, cũng không hỏi nhau chút vấn đề, cho dù là yêu hận. Vu Dã không hỏi thân phận Quan Thận Tranh, Vệ Dận cũng đồng ý sẽ không thương tổn Thận nhi. Sau khi y giải độc xong sẽ đi, hắn đoán, có lẽ lúc ấy mình cũng chẳng cần y nữa.

Cứ như thế thoát cái đã nửa năm, Kính Đế cơ hồ hàng đêm đều ôm Vu Dã đồng miên cộng chằm, một loại ham muốn mãnh liệt bất hãm không ngừng vuốt ve da thịt người đó. Nội tâm hắn có chút lo sợ, đành phải bắt đắc dĩ bảo hộ chính mình, giữ khoảng cách với y. Hắn không tìm đến Vu Dã nữa.

Vệ Dận tuyệt đối không tin, lúc ấy mông muội tâm ý xa cách, là chính hắn theo bản năng không muốn ép buộc thân thể y. Vu Dã ban đêm luôn đau đến ngủ không được, hắn ở bên cạnh sao có thể không hay biết.

Cho tới bây giờ, bọn họ chỉ đơn thuần là ở bên nhau, không say đắm triền miên, hầu như đều là nói chuyện, Vu Dã nói, Vệ Dận nghe. Hắn để y ghé vào trong ngực, lấy ngôn ngữ giang hồ kể về một bức họa đẹp, giảng giải bách thảo dược danh, nói đến hưng phấn khấn trương, y cười đến tận cùng hạnh phúc, đôi mắt chớp động tựa làn nước mùa thu mơ hồ. Vệ Dận cơ hồ trầm mê trong ánh mắt này, vô thức siết Vu Dã thật chặt, nghĩ rằng ôm y chỉ vì muốn giúp Khả Nhi giải độc, làm cho người kia yêu say đắm độ ảm như có như không từ cơ thể hắn, trong lòng bất giác cũng nóng dần lên.

Hắn cần thời gian suy nghĩ. Liên tục cân nhắc, Vệ Dận phát giác nhất định hai người thật sự không thích hợp, cái hắn cần chính là thời gian, nhưng lại nghe được Vu Dã sức khỏe sa sút không gượng dậy nổi. Y có thể quên mình đoạn cốt oan tâm (c ấ t x ươ ng moi tim), nhưng lại vì thế mà không cùng Vệ Dận trải qua những ngày tháng như trước.

Mười lăm tháng tám, đêm Trung thu đoàn tụ sum vầy. Ở Ái Tiên đài dâng hương tế nguyệt, hắn thiết yến cùng hai ban văn võ ngắm trăng, ở trên cao, hắn ngồi ngay ngắn bên cạnh Dung Khả Nhi, không khỏi nhớ tới Vu Dã đoạn chỉ sẽ rất đau, hắn lại bắt đầu sinh sôi một cảm giác vô danh, thoáng nhìn thấy phần bụng nhô cao của nàng mới giảm xuống chút ít. Nhưng lập tức, hắn có điểm ngăn không được tâm tư, liền nhân lúc bá quan không để ý, vội vàng tiến đến Ninh An điện.

Hắn một mình đi vào Ninh An cửa điện, đình viện có người. Từ Hoàn chuẩn bị chút trái cây đơn giản, bọn họ dưới tàng cây thưởng đoàn viên nguyệt. Vu Dã kiên nhẫn kể cho Quan Thận Tranh nghe sự tích Tết Trung thu. Vệ Dận trốn sau cửa như một bóng ma, hắn dù là không đứng gần, nhưng vẫn có thể nhìn thấy Vu Dã thân mình dị thường gầy yếu, cũng nhìn đến hai tay y đặt trên đùi, đã không còn hình dáng bình thường nữa.

Vu Dã trầm nhu hòa tiếng nói trong gió nhẹ, xa như thế rõ ràng không thể nghe, nhưng Vệ Dận lại mơ hồ nghe được. Hắn đứng ngoài Ninh An điện hồi lâu, bất giác ngước lên cao, minh nguyệt làm tâm tình hắn cũng rộng mở ít nhiều. Một năm, thứ tình cảm người nọ đối với mình, có thể gọi là chân ái đi. Một khi đã như vậy, nếu đáp lại y một chút, có lẽ cũng là biện pháp hay. Vệ Dận trong lòng lặp lại, đợi cho độc tố trong người Dung phi giải trừ, hoàng tử bình an sinh hạ, hắn nhất định sẽ bồi thường cho Vu Dã.

Mười lăm tháng tám, Kính đế Vệ Dận đứng từ xa bồi Vu Dã ngắm trăng, hắn tính muốn cho Vu Dã biết một chút chân tình, rằng hắn cảm động và cũng rất nhớ y, rất nhớ... Hai người yêu nhau mà, phiền muộn trong ngực hắn cũng vì thế mà dần tan biến.

Hoàng hôn ngày mười sáu tháng chín, bởi Dung phi lâm bồn, hắn quên mất lời hẹn cùng Vu Dã, đợi đến khi nhớ được, đã là nửa đêm. Cũng vì như thế, nhân duyên kia vĩnh viễn mất đi. Hắn cứ tưởng, đoạn chỉ mặc dù thống khổ nhưng vẫn không mất đi tính mạng, bọn họ còn cả một đời người, không vội, không vội.

Mười bảy tháng chín, Kính đế thiên giá đến Ninh An điện, nói là thăm vấn vụ ám sát ở Tây Cung. Có lẽ bởi vì hoàng tử sinh ra thuận lợi, cũng đã có nhiều người lo chuyện đó, Vệ Dận y quan chỉnh tề, phong thần trong sáng, gương mặt tuấn mỹ ánh lên chút niềm vui. Ánh mắt hắn thậm chí là nhảy nhót, trong lòng

ngực là cảm giác ngọt ngào pha lẫn chua xót, đứng ngay tại nơi hấn đứng đêm Trung thu nhìn Vu Dã. Hấn cũng không biết tại sao mình cứ mãi mỉm cười.

Rất nhanh, quan tùy thị trở ra, quỳ xuống đất hồi báo, nặng nề mà dập đầu nói, bệ hạ, phạm nhân Vu Dã đêm qua chết bệnh, xác chết đã nhập liệm, không thể chờ thiên tử thẩm vấn.

.....

Từ giờ cho đến nhiều năm sau, cung nhân thường truyền tai nhau một chuyện cũ. Ngày mười bảy tháng chín, người tên Vu Dã ốm chết, thiên tử kinh ngạc đứng mãi ở bậc thang ngoài điện, không để ý lễ nghi vùi đầu trên song cửa, bả vai khẽ nhúc nhích, sau một lúc lâu đột nhiên hét lớn, cực kỳ phẫn nộ đứng dậy hướng về Ninh An điện, giống như phát điên mà gào thét, còn lệnh cho tùy thị quan đồng thanh hô: “Thiên tử giá lâm, Vu Dã ra nghênh tiếp! Thiên tử giá lâm, Vu Dã ra nghênh tiếp!” Cứ như thế không ngừng hò hét hai canh giờ. Một tùy thị quan to gan im lặng ngược nhìn trời xanh.

Mặc cho các tùy thị quan thét lên lo lắng, yết hầu Kính đế tổn thương ho ra một tó máu, dù thế vẫn không ngừng bắt ai đó đứng lên, không được gạt ta, người dám to gan không ra nghênh tiếp thánh giá, nhưng Vu Dã mãi mãi cũng không từ sau cánh cửa ấy bước ra. Các tùy thị quan ngăn trước cửa, cực lực khuyên thiên tử rời Ninh An điện.

Thiên tử giá hồi, cuối cùng cũng không xông vào. Phỏng chừng hơn hai tháng sau, hoàng cung ngập chìm trong sương tuyết. Từ rày về sau, không còn hai bóng hình bên nhau ấm áp, cũng không còn những câu chuyện xa xưa.

Hai mươi một tháng chín, mừng hoàng tử ra đời, Kính đế đặc xá thiên hạ, trong đó bao gồm Quan Thận Tranh. Bất quá, tai họa bắt đầu khi Quan Thận Tranh được đặc xá năm ngày. Ngày đó, một tiểu hài tử vừa chín tuổi phóng hỏa Ninh An điện, không chần chừ mà quay gót bước đi.

Cuối thu gió lớn, ngọn lửa nhờ thế bốc lên như mãnh thú. Kính đế lẳng lặng nhìn về phía xa, nhìn thấy ngọn lửa một tác một tác bao trùm nơi người kia từng ở, người ấy giờ đây đang trầm ngủ, y xưa kia đã từng cười đến vẩn đăm phong khinh.

Đại hỏa thiêu hai ngày, lửa thiêu rụi tất cả. Vệ Dận cũng liên tiếp hai ngày chưa từng rời đi, chưa từng nghỉ ngơi. Đến tận khi lửa tắt, chậm rãi bước trên đồng tro tàn, hấn bình tĩnh đưa mắt về nơi mà trước đó là một cây mai, cùng với một phen xương khô hóa thành hoàng thổ.

Vệ Dận lặng yên nhìn phế tích, vô cùng rõ ràng mà ý thức được, hấn sẽ không còn được gặp lại tên gốc tử khoái hoạt kia, mà kể cả thi cốt của y, cũng là không thể.

12. Chương 12

Ngày một tháng mười hai, Kính đế hạ lệnh sửa sang lại Ninh An điện, khi ấy Vu Dã đã mất được vài tháng. Từ Hoàn vốn là thái y, gã lại bị cắt cử trông coi, Vệ Dận cũng không để ý gã đến tột cùng là biết hay không, chỉ nghĩ gã ở Ninh An điện lâu như vậy, có lẽ sẽ làm cho Ninh An điện khôi phục được bộ dạng trước đây. Về sau, khi việc trùng tu còn chưa động thổ, Kính Đế lại ra lệnh dừng lại. Hấn chỉ lệnh Từ Hoàn can thiệp, trước hết sửa lại một góc Ninh An điện, rồi sau quyết định tiếp.

Ninh An điện hoàn toàn hoang phế, thời gian này nam nhân càng ngày càng ít tới. Hấn không hề lưu luyến đình viện, cũng không ngờ gần gũi một chỗ chờ đợi vong hồn ai trở về, mặt khác, cũng không lừng thững dạo quanh đó vào ban đêm nữa.

Kính đế tâm tình dần dần bình phục, hấn dưới đáy lòng nhiều lần đã nghĩ, người cũng đã sớm đi rồi, hấn quanh quẩn ở Ninh An điện làm gì, bất quá chỉ gây thêm nhiều loạn mà thôi. Vu Dã không ở đây, một năm thôi, hấn tuyệt đối không để hình bóng y lúc nào cũng lảng vảng. Vệ Dận cố chấp bản thân, đó là tuyệt đối không thể, dần dần hấn sẽ quên được y thôi.

Quên y, coi như y chưa bao giờ xuất hiện, hướng chi, y và hần vốn chưa từng bắt đầu, tình còn chưa sâu đậm, như vậy từ giờ trở đi hần sẽ tập quên y, hần không phải là chuyện khó. Kính Đế trở lại sinh hoạt bình thường, hần nhận ra như thế này mới thật tốt.

Chỉ là, từ lần đó vết hầu của hần vĩnh viễn tổn thương, mỗi lần phát ra âm thanh, đều từng đợt nhói đau, thanh âm khản đặc, giống như là nghẹn ngào. Kính đế không khỏi trách cứ chính mình, thật không cần thận, làm mình bị thương. Hần không hề tới Ninh An điện, vết hầu cũng đã khá hơn, hần luôn tâm niệm, Vu Dã chẳng có gì đặc biệt, người này sẽ không khó để có thể quên đi.

Giờ đây hần thường xuyên bận rộn, luôn phân không rõ đến tốt cùng là bao nhiêu ngày đêm trôi qua, bao lâu là xuân, bao lâu là thu, hôm nay là ngày tháng năm nào. Hần cũng thường thấy mệt mỏi, cho rằng do chính sự nặng nề, có lẽ nên đề bạt vài người lên giúp đỡ hần việc triều chính.

Từng có đại thần hỏi hần có tâm sự gì, nhưng hần thế nào cũng vẫn luôn im lặng, buồn bực không vui. Hần suy tư rất lâu, nhưng vẫn không nghĩ nổi. Hần không nói lời nào, chỉ là bởi vì lần đó bị thương quá nặng, nói chuyện sẽ khàn khàn, chói tai khó nghe, vì vậy ít mở miệng thôi, có lẽ là tại nguyên nhân này đi.

Hoàng tử được một tuổi được phong chức Đông cung thái tử, là thái tử thiên triều. Tan triều, Thừa tướng ở Long Minh môn cầu kiến, Kính Đế buông quyển sách trên tay, tuyên Thừa tướng tiến cung yết kiến. Lão Thừa tướng quan phục đoan chính, không dám chậm trễ hành lễ chúc mừng, xong không chịu đứng dậy, dập đầu nói: “Việc có liên quan giang sơn xã tắc, bệ hạ anh minh, có lời này thần không dám không nói. Bệ hạ hôm nay tuyên chỉ lập Đông cung thái tử, theo ngu kiến của thần, việc này không ổn. Bệ hạ năm gần đây mặc dù thân thể không tốt, nhưng vẫn còn tráng niên, vẫn còn có thể có thêm hoàng tử nối dõi. Mà trưởng hoàng tử tuổi còn nhỏ, tư chất còn khó liệu. Lập thái tử là đại sự, là chuyện ảnh hưởng đến vận mệnh giang sơn, lão thần thỉnh bệ hạ tạm thời thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, sau này, ban danh Đông cung thái tử cũng không muộn.”

Kính Đế trầm ngâm nửa khắc, than nhỏ nói: “Trẫm hiểu được điều Thừa tướng băn khoăn, cũng đồng ý lời khanh nói, bất quá từ nay về sau trẫm sợ là mình không thể có con được nữa. Hoàng tử do Dung phi sinh hạ là cốt nhục của trẫm, bất luận tư chất là ngu là hiền, là Nghiêu Thuấn hoặc Kiệt Trụ, trẫm đều lập hần làm chủ cung.”

“Bệ hạ, thứ cho lão thần ngu muội, bệ hạ còn tuổi trẻ, hậu cung phi tần hơn ba ngàn người. Như thế nào.....” Lão Thừa tướng kinh ngạc không thôi, ông cố ý truy vấn, Vệ Dận lại vô tâm, đứng đắn trang nghiêm nói: “Đông cung thái tử tuổi nhỏ, ba tuổi sẽ bái khanh làm thầy, khanh thay trẫm dạy dỗ thái tử nên người, tận tâm phụ tá nó thành minh quân, thẳng thắn can gián nó, phò trợ nó bảo vệ giang sơn, không làm xấu thanh danh tổ tông.” Nói xong, hần không để ý lão Thừa tướng trong mắt rưng rưng, chỉ xoay người đưa lưng lại, vô thanh để ông cáo lui. Lão Thừa tướng hành lễ, nói lớn, lão thần nhất định không phụ tấm lòng của bệ hạ.

Vệ Dận ra khỏi An Hòa điện, tiến thẳng về Quan Lan điện. Mới vừa vào cửa, liền thấy trên bàn có một chén chén thuốc, đen đặc, nhìn màu sắc đã thấy rất khó uống. Cung nhân bấm báo, thuốc này là Vinh quý phi tự tay sắc, nàng nói thuốc trị được bách bệnh. Gần đây ngày nào cũng phải dùng được, hần sớm đã quen, liền không chút do dự đem được uống hết.

Bát được này có chứa kì độc, vốn đối với thân thể bình thường không tác dụng, nhưng mỗi ngày đều dùng, chỉ sợ sẽ chết không rõ nguyên do. Vệ Dận biết việc này, hần tự hỏi bản thân vốn không muốn chết, vì cái gì lại lạng yên. Uống xong, thậm chí cũng không buồn tra rõ, chính điều này cũng làm hần vô cùng kính ngạc. Hần chỉ biết là uống xong được sẽ trở nên rất kiên định, không mơ mơ hồ hồ, sống không mục đích nữa.

Kính Đế bệnh nặng. Hần nằm ở trên giường, không thể nói tiếng nào, cho nên chỉ có thể yên lặng chờ đám người bên cạnh mau rời đi, tiếng khóc của họ khiến hần thật phiền lòng. Thật lâu sau mới được an tĩnh, đến canh năm, lại có đạo thân ảnh lặng yên tiến vào Quan Lan điện. Vệ Dận phát giác có người tới, hần chớp mi mắt, nhìn phía bên giường. Hần nghĩ chắc hần đã già, hiện tại thấy Từ Hoàn so với ấn tượng cũ không khác biệt là mấy, hần mới đột nhiên nhớ tới, thì ra đã qua ba năm.

Từ khi người kia chết, cho đến giờ đã được ba năm. Vệ Dận suy yếu nói không nên lời, hần gần như là tuyệt vọng nhìn Từ Hoàn, đôi mắt như khăn cầu. Hần biết chắc chắn lần này Từ Hoàn hồi cung là có chuyện liên

quan tới người kia. Rõ ràng hiểu hần muốn nói gì, nhưng Từ Hoàn vẫn không thêm để ý. Gã mặt không chút thay đổi đứng thẳng ở bên giường, từ trong lòng lấy ra một bình sứ nhỏ, nâng Kính để dậy, kề miệng bình sát miệng hần, buộc hần nuốt hết thứ trong bình.

Vu Dã, người sao đến chết vẫn không buông tha ta? Ta cùng người có quan hệ gì đâu, người đã chết, đã chết rồi, sao còn muốn can thiệp cuộc sống của ta? Kính Đế chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, xung quanh như đóng băng, có lẽ vết thương cũ tái phát, vết hầu hần co rút, đau đến thập phần lợi hại. Dùng được kia xong, thậm chí còn phát thêm bệnh ở mắt, mới bắt đầu là khỏe mắt hơi ướt át, sau đó, là nước mắt không ngừng rơi xuống. Người bắt quá chỉ mất một năm yêu say đắm, thế nhưng muốn ta cả đời đến phụng bồi. Vu Dã, người thật nhẫn tâm...

Từ Hoàn cẩn thận đặt Kính để nằm xuống, sửa lại chăn. Bộ dáng vô thanh rơi lệ này, hoàn toàn không giống bệ hạ trong hồi ức gã. Không hề lãnh ngạo thanh cao, trở nên gầy yếu héo rũ, bệnh nguy kịch, tâm bệnh khó trị liệu. Từ Hoàn chậm rãi quỳ gối bên giường Vệ Dận, qua vài năm tính nhút nhát của gã cũng thay đổi, trở nên thành thực, cũng trầm trọng, gã ôn nhu mở miệng, nói: “Bệ hạ, thuốc này là trước khi Vu Dã lâm chung đã phó thác thần luyện chế, chờ sau khi y mất, liền lấy tim y, luyện thành bột phần có tác dụng cải tử hồi sinh, có thể giải bách độc.” Gã dừng một chút, cúi đầu nhìn hai tay mình, hít một hơi thật sâu, tiếp tục lựa lời khuyên nhủ, “Bệ hạ, Vu Dã cả đời chưa bao giờ bắt buộc người, đối với thần như thế, đối với bệ hạ cũng vậy. Y lúc trước liều lĩnh vì bệ hạ, chỉ cầu ngài cao hứng, chỉ sợ người ưu sầu, ngay cả tình cảm cũng không mong người hồi đáp nhiều, mà hiện tại y lại cứu người một mạng. Thần khẩn cầu bệ hạ xem đây là tấm lòng của Vu Dã, nghĩ đến việc y trước khi chết còn lo cho an nguy của người, cầu bệ hạ thuận theo tâm ý y, bảo trọng long thể, sống thật tốt.”

Dứt lời thật lâu, Từ Hoàn cũng chưa thấy đối phương đáp lại, chỉ nghe tiếng thở dốc mỏng manh, lẫn trong đó hình như là chút thanh âm nức nở. Kính Đế nhắm chặt hai mắt, hần cứ nghĩ đã quên được Vu Dã rồi, rất muốn rất muốn quên, nhưng không hiểu sao lại vẫn luôn nhớ đến, trước mắt lúc nào cũng hiện lên khuôn mặt của y, chỉ thấy đau đớn mãnh liệt, nói không tròn tiếng: “Năm đó, người không tìm đến ta, không nói cho ta biết, người sợ mình không thấy được y lần cuối... Nhưng, người lại làm cho ta không được nhìn thấy y, Từ Hoàn, người biết không, ta muốn giết người, lại sợ y thương tâm.” Hần vẽ mặt đăm đăm lại đau khổ, nhiều năm qua lần đầu kể về chuyện cũ, “Tiểu hài tử đó, phóng hỏa thiêu Ninh An điện, nó bỏ đi rồi, nhưng ta... Ta vốn cũng định giết nó, lại sợ y không chịu.”

Từ Hoàn cúi đầu ngày càng thấp, gã không ngắt lời Kính Đế, chỉ nghe hần trầm trầm cười quái dị vài tiếng, vừa cười vừa khóc, hỗn loạn điên đảo nỉ non: “Thật đáng giận, không phải các người, mà là y, Từ Hoàn, người có biết không, kẻ đáng giận nhất là y, là y...” Hần bắt đầu nức nở, cảm nhận cơn đau đến tê tâm liệt phế, âm điệu thô ách càng run run, “Người nói xem, y sao có thể đáng giận đến thế? Không bao giờ nói, làm cho ta cái gì cũng không biết, không đợi ta tới, người nói, tại sao y lại đáng ghét đến như vậy...”

Bốn phía ngập tràn hắc ám, Từ Hoàn cũng vạn phần chua xót, tưởng như, đây là vạn trượng đáy cốc. Gã trở về chăm sóc mẹ già, Thận nhi tự do dạo chơi giang hồ, bọn họ đều giương cánh rời xa, chỉ còn lại Vệ Dận ở nơi này. Thống khổ qua đi, chuyện cũ ngày đêm tra tấn hần, mỗi lần nhớ lại đều đau đến mức đến giờ hần cũng không còn cảm giác đau.

.....

Thiên tử lành bệnh, trọng chương triều cương. Cùng lúc đó, hần hạ lệnh Từ Hoàn trông coi việc tu sửa Ninh An điện. Nếu đã chấp niệm, liền cứ để nó tồn tại đi, tựa như... Vu Dã đã trở về bên hần. Tâm hòa tâm, chắc sẽ không tịch mịch. Năm sau, Ninh An điện khôi phục nguyên trạng. Vệ Dận đi trước nhìn, cảnh xưa tái hiện, trong nháy mắt thời gian phẳng phất quay ngược lại, từng phút, từng giây hiện lên rõ ràng trước mắt. Đáng tiếc, lúc trước, nên nhìn y thật nhiều, thật nhiều.

Ninh An điện sửa xong nửa năm, Kính Đế phong danh hoàng hậu cho Tây Cung Dung phi, đồng thời lại bãi chức Dung tướng quân, tước hết thảy chức vụ, ban cho hần nửa đời sau thanh nhàn. Không đến nửa tháng, con trai Dung tướng quân, huynh trưởng Dung hoàng hậu, Nam bá hầu Dung Hành Vân nhận chiếu giết cả nhà, thê nhi tang tảo, bá hầu thủ cấp hạ lạc không rõ. Trong khoảnh khắc, thiên hạ người người hoảng sợ, tuân thủ nghiêm ngặt thần lễ, e sợ tai họa hại chính mình. Kính đế bí mật đưa Hoàng hậu một phần lễ mọn, trong hộp gỗ là thủ cấp người thân nhất của nàng.

Dung Khả Nhi cả đời đều tuyệt tình vô tâm, huynh trưởng chết thảm cũng không đau xót, chỉ có sự hối hận. Bất quá, nàng như vậy là do từ nhỏ thiếu tình thương của mẹ. Nàng coi Thái tử là thiên hạ chí bảo, bất luận kẻ nào cũng đừng hòng động đến hài tử của nàng. Khi nó sinh ra, nàng liền vì hấn mà một đao giết chết bà mẹ để bảo toàn bí mật. Chỉ sợ thân thể quá dị của nó càng lớn càng thấy rõ, đến lúc đó gặp phải kết cục bi ai, nàng động sát khí, chỉ có đưa nó lên ngôi mới bảo toàn tâm kế. Nay sự đã bại lộ, cũng chẳng trách người.

Trong khố phòng, cáo trạng tối mật được dâng lên Hoàng đế, tố cáo Hoàng hậu hạ độc ám sát vua. Thiên tử phê chỉ thị, việc này không có thật, không truy cứu thêm.

Lại quá nửa năm, Kính Đế hạ chỉ thoái vị, hoàn toàn không để ý đến lời can gián của triều thần. Thái tử tuổi còn nhỏ, đăng cơ ngôi vị hoàng đế, Dung phi ngày xưa nay trở thành Hoàng Thái hậu, nàng buông rèm chấp chính, cùng mấy vị giám quốc đại thần cầm giữ triều chính. Vệ Dận nói với nàng, thái tử không thể không có mẫu thân bên mình. Nhưng, hấn chỉ cho nàng quyền thế lúc này, từ nay về sau, nhà họ Dung chỉ có thể hưởng vinh hoa phú quý, mà vĩnh viễn không có được quyền lực trong tay.

Dung Khả Nhi đương nhiên không hề ý kiến, nàng hướng Kính Đế cầu tình, đừng giết nàng, chỉ phế thân phận, cắt lưỡi, chặt một tay, để nàng từ nay về sau lấy một gã cung tì, phục vụ thái tử. Kính Đế vì mẫu tử bọn họ an bài thỏa đáng, cõi long bào, đến Ninh An điện.

Vệ Dận từ nay về sau lánh đời không tham dự triều chính, không thấy người rảnh rỗi, khi ấy không quá ba mươi ba tuổi. Hấn ở Ninh An điện quét tước đình viện, giặt quần áo nấu nước, an hưởng thanh nhàn.

Vu Dã đã ở đây một năm, có lẽ chỉ cần ngẫu nhiên thoáng nhìn, đã đủ để nhớ về y. Vệ Dận về sau nổi lòng không hề hỗn loạn, liền cảm thấy, chỉ còn nhớ thương, cũng luôn vui vẻ chịu đựng. Đã từng có một người như thế, hấn thấy thật đáng giá.

Ngày xưa khi hoa mai nở, Kính Đế cũng thường tụng kinh niệm Phật. Có mặt tiên hồng sắc du hồn, nàng cũng trở về, sau này vẫn như cũ ở Ninh An điện lưu luyến không đi, chỉ là hiện tại nàng không còn cố chấp nữa, nàng vẫn muốn tận mắt nhìn thấy Thận nhi của nàng trưởng thành.

Vệ Dận tụng kinh, nàng ở bên cạnh lắng nghe, nàng nhiều lần bay bổng đến trước mặt hấn, mê hoặc đến cực điểm hỏi hấn: “Bệ hạ, ngày đêm tụng kinh, trong lòng người cũng có Phật? Ta lúc nào cũng nghe người niệm Phật, tại sao mãi vẫn chưa siêu thoát?” Kính Đế không ít lần nhìn thấy nàng, tay hấn trong khoảnh khắc chợt dừng lại, rồi lại tiếp tục gõ mõ, thản nhiên nói, Phật của ta là ở trong lòng, lời tụng kinh của ta, cũng chỉ có y hiểu được.

Tâm của ta, tức là Phật của ta. Đây là lần duy nhất Kính Đế trả lời. Nàng nghe không hiểu, mê vông lướt nhẹ ra cửa, từ nay về sau cũng không hỏi nữa.

Kính đế bình thường không quan tâm nữ nhân kia, bất quá hấn cũng có lúc nghi hoặc, hấn từng hỏi nàng: “Còn y? Vì sao ta thấy vong hồn của người, mà y thì chẳng bao giờ xuất hiện?” Du hồn phiêu đảng ngồi trên cành cây mai, nàng nhìn quanh toàn bộ Ninh An điện, thay hấn tìm kiếm nhưng không có kết quả, bất đắc lắc đầu, cười nói với hấn: “Y không ở trong này. Hấn là người kia, tâm như gió nhẹ không oán hận, cũng không vướng bận hồng trần, sớm lao tới địa phủ. Hiện tại chỉ sợ đã uống Mạnh bà thang, quên hết chuyện xưa, cũng sớm đã buông yêu hận sân si. Bệ hạ, người cũng nên buông tay đi, người không bao giờ gặp lại y được đâu.”

“Ta không tin.” Kính Đế nhắm mắt, tiếp tục vô thanh tụng niệm. Hấn vô luận như thế nào cũng không tin. Vu Dã, y sẽ không nhẫn tâm đến vậy.

.....

Vu Dã không ở nhân gian, là sự thật, nhưng không phải là y trốn tránh mà không thấy. Y đứng ở Hoàng Tuyền, ba năm nay cứ định đi mà cuối cùng vẫn chẳng rời đi, bởi mỗi lần vừa tiến lên một bước, y đều nghe thấy một âm thanh nhẹ nhàng khoan thai, dụ y ngừng cước bộ. Y dừng ở đây cũng chẳng biết đã bao lâu, cuối cùng cũng đến được bờ Vong Xuyên, nhưng vẫn không đi tiếp, ngồi xếp bằng ở bờ sông chờ người nọ đến tìm y.

Kết quả là khi người nọ đến được đây, y đã ở Hoàng tuyền đợi mười năm, sớm đã quên mọi chuyện. Có một

ngày, Vu Dã ở bên sông ngắm người người sang bờ bên kia, xa xa có người đi tới, y tò mò ngóng nhìn người nọ, đợi hần đi đến trước mặt. Hai người đứng đối diện, người nọ chủ động, có điểm ngưng ngừng nhìn y cười cười, nói: “Thật có lỗi, đã tới chậm.”

Vu Dã cố gắng nhớ lại, nhưng trong đầu vẫn trống không, y đành phải cẩn thận đánh giá người trước mắt, khó hiểu hỏi: “Huynh đài là ai? Tìm ta có việc?” Người nọ thần sắc ảm đạm vài phần, lặng yên trong chốc lát, mới nói: “Ta tên Vệ Dận, tìm ngươi có việc, muốn kể cho ngươi nghe một câu chuyện xưa thật dài.” Vu Dã nhú mày, nhìn bờ ngực đối phương, lại nhìn chính mình, nghiêm túc nói: “Huynh đài, ta thích nghe kể chuyện xưa, nhưng hôm nay ta không có hứng, chỉ sợ nghe xong không lãnh hội được tâm tình trong đó, uống phí dụng ý của ngươi ».

Vệ Dận khẽ vuốt lồng ngực lạnh như băng, là thương tiếc cùng ảo não, rồi sau đó lại tiêu tan nở nụ cười: “Không sao, ta mang tâm của ngươi đến, nó ở ngay trong tâm ta.” Dứt lời, kéo tay Vu Dã, ôn nhu nói, “Đến đây, nắm lấy tay ta, đi theo ta.” Vu Dã cúi đầu hồi lâu không nói, tiếp theo, y giơ đôi bàn tay không trọn vẹn của mình lên trước mặt Vệ Dận, ủy khuất nói: “Ta mất chín ngón tay rồi, sao còn có thể nắm tay ngươi?”

Vệ Dận cố nén cảm xúc, hần vẫn như cũ tiểu ý không giảm, không muốn lại lãng phí tâm tư. Hần nâng ngón tay duy nhất của Vu Dã lên, hôn lên môi y, nhỏ giọng nói: “Vậy ta nắm tay ngươi, lấy tay của ta làm tờ hồng, vĩnh viễn ta sẽ không buông ngươi ra nữa.”

Vu Dã suy nghĩ hồi lâu, đón nhận ánh mắt chân thành chờ mong của Vệ Dận, y như trước kia thâm tình mê hoặc, trong lúc nhất thời vô tâm nhưng cũng có thể nảy mầm tình yêu, cuối cùng chậm rãi gật gật đầu, đi vào vòng tay Vệ Dận. Y như nghe thấy tiếng trái tim mình đập liên hồi.

Thì ra, tình yêu của y là ở nơi này. Vu Dã hí mắt, cảm nhận hơi ấm từ vệ Dận, hai má y kề sát ngực người kia, không khỏi nhẹ giọng nở nụ cười, cửu chỉ đoạn tẫn đổi lấy lương tình tương duyệt, quả thật xứng đáng.

Như là người kiên trì trao ta tấm chân tình, ta liền tặng người chân ái, người lặn lội nơi Hoàng Tuyền tìm, ta đây hứa cùng người làm bạn. Như vậy không đủ viên mãn hay sao ?

(Hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-cot>